

Tháng 8, 2017

Đóa Hồng Gửi Mẹ

(Kính tặng hương linh Cha Mẹ, mùa Vu Lan đầu tiên 2017 vắng Mẹ Cha)

Con bước nhẹ trong sân chùa vắng vẻ
Nhớ mẹ hiền chiều nay con nhớ mẹ
Mắt chột cay... se thắt cả cõi lòng
Nhớ nơi này mẹ cùng con đến lễ.

Đóa hoa hồng con tặng mẹ hôm nao
Màu tươi thắm... nghe sao còn diễm phúc!
Có mẹ hiền tay nắm lấy bàn tay
Tình mẫu tử thiêng liêng truyền hơi ấm...

Con làm con... cũng là mẹ các con
Hiểu mẹ cha như hiểu chính lòng con
Tình trong tim không lấy thước để đo
Nước trong nguồn ai đếm giọt lờng đong?

Rồi hôm nay... con không còn mẹ nữa
Thiếu nụ cười ấm áp những ngày mưa
Đóa hoa hồng dường như không muốn nở
Hương thơm ngát lòng con buồn muôn
thuở...

Đóa hồng thắm... Con dâng "Ngày Lễ Mẹ"
Gửi hương hoa ấp ủ nỗi nhớ thương
Ngọn nến hồng xin thấp sáng nén hương
Con cúi lạy... Mẹ ơi! Không còn Mẹ.

Đóa hồng trắng trong ngày lễ Vu Lan
Cài trên áo của người con mất mẹ
Kỷ niệm về trong trí nhớ miên man
Chúc Mẹ Cha... an giấc ngủ... ngàn thu...
Thu Hương (TH)

Vu Lan Lại Về

Năm nào cũng vậy, cứ đến Ngày Vu Lan là có nhiều giọt nước mắt chảy dài trên má của những người con đã mất mẹ hoặc cha hay mất cả hai đấng sinh thành.

Hình như khi cha mẹ còn sống, tình thương yêu cha mẹ không được con cái tỏ bày tha thiết như khi cha mẹ đã mất. Có trăm nghìn lý do để viện dẫn cho sự thiếu sót này: bận lo gia đình riêng, bận lo công danh sự nghiệp, bận lo việc nước non, bận lo việc học hành v.v. Lý do nào cũng chính đáng để biện minh cho sự thiếu sót này. Đợi đến khi cha mẹ mất đi, chúng ta mới biết thương yêu cha mẹ thì đã muộn rồi. Rồi đợi đến ngày giỗ hay

ngày lễ Vu Lan, chúng ta lại ngồi bên nhau kể lễ tiếc thương, lại mắt hoen lệ đỏ khi nghe tụng kinh Vu Lan với lời vàng của Đức Phật nói về công đức của mẹ cha.

Ngày lễ Vu Lan của văn hóa Á Đông là dịp để con cái nhớ ơn công sinh thành dưỡng dục của mẹ cha còn sinh tiền hay đã qua đời.

*“Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một như đường mía lau*

*Chiều chiều ra đứng cửa sau
Trông về quê mẹ ruột đau chín chùi*

*Đèn nào cao cho bằng đèn Châu Đốc
Đất nào dóc cho bằng đất Nam Vang
Một tiếng anh than hai hàng lụy nhỏ
Có chút mẹ già biết bỏ cho ai nuôi*

*Mẹ già như chuối chín cây
Gió lay mẹ rụng con rày mồ côi
Mồ côi tội lắm ai ơi!
Đói no đau ốm ai người lo cho
Mẹ già ở túp lều tranh
Sớm thăm tối viếng mới đành dạ con”*

Người viết đã từng làm Mẹ, làm Bà nên rất thấm thía ý nghĩa câu ca dao:

*“Lên cao mới biết non cao
Nuôi con mới biết công lao mẫu tử”*

Trong mùa lễ Vu Lan, mọi người thường nhắc nhở bà Mẹ nhiều hơn ông Cha, có thể là vì sự tích Mục Kiền Liên cứu mẹ là bà Thanh Đề thoát khỏi địa ngục trong sự giúp đỡ chú nguyện của chư Tăng khiến bà Thanh Đề, một bà mẹ tham ác biết hồi tâm hướng thiện. Hơn thế nữa, người Mẹ đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời con trẻ, yêu thương dạy dỗ gần gũi với con cháu nhiều hơn người Cha, người Ông nên con cháu thường quý yêu Mẹ, yêu Bà hơn yêu Cha, yêu Ông.

Xin mời bạn đọc một câu chuyện về một người bà ở San Francisco làm việc cực khổ nuôi dưỡng 3 người cháu lớn khôn thật là đáng ngưỡng phục.

Cụ bà quét rác gốc Việt trở thành ngôi sao trên đất Mỹ

Video về cảnh đời của bà Suu Ngo, một phụ nữ gốc Việt quét rác ở Mỹ, thu hút hàng triệu lượt xem và những bình luận bày tỏ sự ngưỡng mộ. “Có những người tôi không quen biết nhưng vẫn giúp đỡ tôi. Nhiều người đến gặp tôi, yêu mến và trao tôi những cái ôm rồi chụp ảnh cùng”, bà Suu Ngo kể. “Mọi người bảo tôi giống ngôi sao điện ảnh. Không đâu, tôi không phải ngôi sao điện ảnh, chỉ là phim ảnh quét dọn đường phố thôi”. Bà Ngo sống ở thành phố San Francisco, là một người mẹ đơn thân. Bà đưa con trai và con gái từ Việt Nam sang Mỹ năm 1985. Năm 2003, con gái bà bị chồng sát hại, để lại 3 đứa con cho mình bà nuôi nấng.

Sau hơn 25 năm làm lưng không quản ngày đêm trong các nhà hàng, cách đây 5 năm, bà trở thành lao công quét dọn đường phố San Francisco. Số tiền kiếm được bà vừa để nuôi 3 cháu ăn học vừa gửi về Việt Nam cho người mẹ già đã 97 tuổi. Ở tuổi 67, bà cho hay mình vẫn sẽ tiếp tục làm việc cho đến khi nào còn đủ sức khỏe và bà rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại.

Video và câu chuyện về cuộc đời bà được tờ San Francisco Chronicle đăng tải hồi đầu tháng thu hút gần 12 triệu người xem. Mọi người bày tỏ sự cảm động trước nghị lực của người mẹ, người bà đơn thân, cũng như sự ngưỡng mộ tinh thần lao động chăm chỉ bất chấp tuổi già của bà.

Một chiến dịch gây quỹ để giúp đỡ cho người phụ nữ truyền cảm hứng này cũng được lập ra. Sau 10 ngày, đã có 238 người quyên góp hơn 5.800 USD, trong khi mục tiêu đề ra là 5.500 USD.

(Nguồn: Trích trong Blogspot Cao Niên Việt Hạc)

<http://caonienviethac.blogspot.ca/2016/08/mot-cuoc-oi-ac-biet-khien-dan-my-xuc-ong.html#more>

Trên đây là câu chuyện của một người bà ở Mỹ nuôi dưỡng 3 cháu lớn khôn.

Mời bạn đọc thêm một mẫu chuyện cảm động của một bà mẹ nghèo nàn, bệnh hoạn ở Việt Nam chịu thương chịu khó nuôi con trai ghi danh học Đại Học.

Người mẹ cầm nón rách đợi con trai nhập học và câu chuyện khiến bao người rơi nước mắt

ÔI TÌNH MẸ THẬT BAO LA! HÃY SỐNG SAO MÃI LÀ NHỮNG ĐỨA CON HIẾU THẢO!

Chỉ bằng 2 bức ảnh cùng một vài lời miêu tả, chia sẻ chân thực, câu chuyện của về một người mẹ trong ngày nhập học của con trai tại trường ĐH Sư phạm Hà Nội 2 đã nhận được nhiều sự quan tâm, theo dõi của người đọc, khiến bất cứ ai cũng bất giác cảm thấy ghen lòng khi nhớ về mẹ.

Câu chuyện về người mẹ ấy được thành viên Trương Tuấn Minh kể lại

như thế này: “Ngày hôm nay, trong không khí nhập học của bao sinh viên trường Đại Học Sư Phạm Hà Nội 2, bố mẹ, ông bà đưa các em đến bằng ô tô, xe máy, xe khách... tay xách nách mang với những giọt mồ hôi đổ ra giữa cái trưa nắng của cuối hè.

Với những lời động viên, những cái quạt tay gạt nước mắt khi phải xa bố mẹ của một số cậu ấm cô chiêu, thì ở đâu đó, bên ngoài cửa Khoa Toán, có một người mẹ tay cầm chiếc nón rách, mặc quần áo luộm thuộm cùng một cậu con trai cũng bình thường không kém đang hí hoáy ghi ghi chép chép thông tin.

Hình ảnh người phụ nữ ngoài 40, ăn vận xuề xòa đợi con làm thủ tục nhập học khiến bao người xúc động. Dáng cậu con trai dong dong, quần áo bạc màu cùng đôi dép tổ ong mới, người ngăm da dăm nắng và dăm mồ hôi nhưng vẫn tươi cười vì đây là niềm hạnh phúc đầu tiên của cậu ấy đó là đỗ vào trường Đại Học mơ ước. Khi chúng tôi hỏi ước mơ của cậu ấy, cậu ấy chỉ nhoèn miệng cười và nói nhỏ nhẹ: “Em ước mơ làm thầy giáo dạy Toán lâu rồi anh ạ.”

Còn người mẹ, cô đã ngoài 40, người xanh xao và ốm yếu. Cô liên tục đau ốm và vẫn đang phải điều trị ở bệnh viện Huyết học Truyền máu Trung Ương, chồng cô mắc bệnh thần kinh...”

Gia đình khó khăn, người mẹ ấy gần như là lao động chính trong gia đình, xoay sở cho con ăn học hết năm cấp 3. Tới khi con trai báo tin đỗ đại học, bà mừng lắm, tự hào lắm vì giữa hoàn cảnh khó khăn mà con vẫn học tập tốt, vẫn nên người.

Vậy nhưng giữa niềm vui ấy, người mẹ vẫn không giấu nỗi nỗi buồn, sự lo lắng không nguôi ở trong lòng. Bà lo rằng liệu sức mình có tiếp tục lo được cho con trai ăn học tiếp 4 năm đại học được hay không? Đó quả thực là một số tiền lớn...!

Dù cho trong cuộc sống của bà còn rất nhiều điều phải bận tâm, đau buồn bệnh tật luôn bên mình, nhưng vì tương lai của con, chắc chắn bà sẽ càng cố gắng hơn, cố gắng hơn nữa.

(Nguồn: trích trong website Banmaihong)

<https://banmaihong.wordpress.com/2017/08/23/nguoi-me-cam-non-rach-doi-con-trai-nhap-hoc>

Nhạc sĩ Võ Tá Hân, một nhạc sĩ tài ba và có trái tim nhân ái, người đã sáng tác hàng trăm bản nhạc về Phật Giáo, đã thực hiện một playlist youtube Vu Lan Nhớ Mẹ do chính ông phổ nhạc những bài thơ nói về niềm thương nỗi nhớ đến mẹ hiền của một số văn nhân thi sĩ.

Xin mời quý vị cùng thưởng thức Playlist dưới đây:

VU LAN NHỚ MẸ

https://www.youtube.com/playlist?list=PL0E8F7F230DC5E4F9&feature=mh_lolz

Người viết chân thành cảm tạ nhạc sĩ Võ Tá Hân đã sáng tác những ca khúc đẹp tuyệt vời về Mẹ này.

Ngày chủ nhật 27 tháng 8 năm 2017 vừa qua, theo thông lệ hằng năm, vợ chồng người viết đến tham dự đại lễ Vu Lan do chùa Bửu Hưng bên Vancouver, WA tổ chức.

Trong bầu không khí trang nghiêm, nhưng đầy tình thân ái, các Phật tử ngồi chật đầy cả chính điện để nghe Thượng Tọa Thích Tâm Hoàn, trụ trì chùa Giác Hoa, Virginia, kiêm cố vấn Bửu Hưng Tu Viện thuyết giảng đề tài “Mẹ là Lòng Hiểu Biết và Thương Yêu” đầy ý nghĩa về tình Mẹ.

Sau phần nghi thức Đại Lễ Vu Lan và lễ cài hoa hồng, các Phật tử được thưởng thức bài hát “Mẹ Tôi” do em Laur, học sinh trường Việt Ngữ Văn Lang trình bày thật là ngọt ngào, thật là cảm động. Người viết vì phải ngồi ở bàn thư ký phía sau hậu tổ nên không thể rời khỏi vị trí lâu được, vì thế không thưởng thức hết phần văn nghệ phụ diễn trên chính điện. Tiếc quá!

Phần ẩm thực sau buổi lễ thật cũng quan trọng không kém vì các Phật tử trong ban ẩm thực chùa Bửu Hưng là

những đầu bếp tay nghề xuất sắc chuyên trị các món xôi, chè, phở chay, bún măng chay, bún bò chay v.v. đặc biệt hôm nay là món "mì vịt tiềm chay" ngon hết xẩy. Xin có lời khen ban ẩm thực chùa Bửu Hưng nhé. Smile!

Mỗi người một phận sự, kẻ chung hoa, người dọn bàn, anh hướng dẫn chỗ đậu xe, chị rửa bát đĩa, v.v. các Phật tử

này đến chùa làm công quả với tinh thần tự nguyện, vui vẻ. Xin tán thán công đức tất cả quý vị nhé. Smile!

Xin mời quý thân hữu thưởng thức những lời thơ dưới đây của người viết để làm kết luận cho bài tâm hình hôm nay nhé. Mong rằng sẽ nhận được sự cảm thông của quý thân hữu.

".....Rằm Tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới
Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi
Chúc người con, lòng sung sướng vui cười
Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ

Ôi! Buồn lắm! Hoa hồng màu trắng đỏ!
Trên áo tôi! Tôi mất Mẹ lẫn Cha
Mùa Vu Lan khi nghe đến lời ca
Bông hồng cài áo! Lệ nhòa đôi mắt!"
(Thơ Sương Lam)

Kính mời thưởng thức Youtube Bông Hồng
Cài Áo- PPS Liên Như- Thơ Sương Lam

PPS LienNhu- Nhạc Nguyễn Văn Đông, ca sĩ Tâm Hảo trình bày
<https://youtu.be/XsKieEuIF14>

Xin cảm ơn chị Liên Như, người thực hiện PPS và các nghệ sĩ góp mặt trong youtube này.
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 383-ORTB 796-83017)

NGƯỜI LÍNH CỘNG HÒA

*

Thành kính tri ân: tất cả các QUÂN, BINH CHUNG;
toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và
LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA
đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM KHÔNG CỘNG
SẢN.

*

Thế thời như thế: nhiều nhượng
Trong thù, ngoài giặc, ai thương dân mình?

Ước mơ đeo đuổi: đấu tranh
Chưa từng buông bỏ, Lửa giành chuyền tay
Chiến trường từng nếm đắng cay
Tuổi già? Người Lính chẳng thay đổi gì!

Thẳng ngay chọn một lối đi
Góp công, thêm sức! Sức suy? Chí hùng!
Thấy dân khổ, biết đau cùng
Nhìn về đất nước, niềm chung lệ trào

SAO KHÔNG TRÁNH XẤU?

-“Xem xô xát” sao trầy “vi”, tróc “vẩy”
Người bị trầy, kẻ chảy máu lăn quay?

-Họ nhậu say, chủ bác gọi tao mà
Chuyện ngay thẳng, cãi cối chày dai dẳng,
Dao đầu búa cứ khăng khăng hiến tặng...

-Thông thường thì hữu hiệu chuyện sát thương
Bãi chiến trường toàn thách thức phô trương
Cuối cùng cũng chuyện ngoài đường rước họa!
Y Nga*31.8.2017

TAY CON TẠO

-Sao anh khó tính quá à?
Bộ mong chuyển giới thành bà cô sao?

-Đổi hình chẳng dễ đâu nào

Thương người Chiến Sĩ tim trao
Từ hai mươi tuổi chịu bao thiệt thòi.
Thời nay tuổi trẻ hiếm hoi
Hy sinh vì nước, mặn mòi cùng dân.

Cộng Hòa tạo được Trí, Nhân
Có đâu như Cộng: trẻ thuần vong thân!
Ý Nga*31.8.2017

QUÁ RÕ NÓN CỐI ĐỎ VÌ AI

Tiền chung đồ trọn túi riêng
Nợ công bởi Cộng lạm quyền chuyện tư
Tặng thu thuế, quỹ có dư?
Í... a... đảng cứ khư khư lác đầu!

Cạn dần ngân sách vì đâu?
“Đại đồng” đoàn, đảng: đứng đầu tham lam!
Quan tham chỉ bị tước hàm
Nhẹ nhàng... “cảnh cáo”. Ai làm gì ai?
“Xóa tư cách”? Thật khôi hài:
Xóa đây, tước đó: hết “ngài” thành “ông”!
Ý Nga*31.8.2017

Thay tay Con Tạo: đời chào bao năm?

*

-Căng da mặt, gọt cằm, nâng: mũi, mắt
Mặt chữ “V”, da tẩy trắng thần tình
Được đám đông khen “*Lai Mỹ!*” hết mình
Nhưng sức khỏe thì thất kinh, suy nhược.

Hết xê thịt, lại lột da xuôi ngược
Đau tột cùng khi lột xác, gọt xương
Ròi liên hồi lên bàn mổ, dưỡng thương...
Thật tội nghiệp ai “*hồn cô, xác cậu!*”

Đau đổi dạng, thay hình: ai hiểu thấu?
Sinh mạng mình đem phó thác kéo, dao
Cho thỏa lòng niềm hy vọng khát khao
Nào riêng máu, họ trả bằng nước mắt!
Ý Nga*31.8.2017

ÁC NHÂN

Càng kiêu cách càng hiếm người kè cận,
Lắm lỗi lầm, lại tính chuyện bất lương.
Thông thường thì cung cách kém ai thương
Lại lịch lạc thất vòng dây nghiệp chướng!
Ý Nga*31.8.2017

NGƯỜI MANG THEO CÒN BẢO

Tôi đang nằm dài ra giường đọc báo thì bà chị dâu gọi phone, chị nói như ra lệnh:

- Đến nhà chị ngay bây giờ, chị cần em.

Chiều thứ Sáu đi làm về là giây phút thú vị của tôi khi được ở nhà nên tôi không vui lắm:

- Để mai lúc nào rảnh em đến được không?

- Nhà chị đang có khách tạm trú, khách từ New Orleans đến, bà di họ cùng con cháu, tất cả 5 người. Hôm nay ngày đầu tiên chị muốn làm một bữa cơm ngon lành đãi họ nên cần em giúp một tay, còn nữa, 2 đứa trẻ con nhà chị gặp 2 đứa con nhà bảo lụt này họp lại thành 4 đứa quậy phá ầm cả nhà, em hãy đến trông tụi nó, trị tụi nó giùm chị...

Chị xuống giọng nói nhỏ chắc sợ người xung quanh nghe thấy:

- Tụi nó nhảy tung tung trên nệm, trên ghế sa lông, chị xót cả ruột mà không dám nói.

Thì ra thế, nhà chị mới mua, đồ đạc trong nhà toàn đồ mới, đồ xịn, chị ngồi xuống ghế còn khép nép dịu dàng, nay lũ trẻ nhảy nhót trên ghế làm sao chị không đau lòng cho được. Chẳng lẽ khách đến mà lại la mắng cho dù là con mình thì chẳng khác nào đuổi khách, đó là lý do chị cần tôi đến. Hai đứa con chị vốn nể sợ tôi, tôi là cô ruột của chúng nó mà chị dâu tôi lại thường xuyên mang tôi ra hù dọa làm như tôi là bà chằng!

Tôi thay đồ và nói với mẹ tôi đến nhà anh chị nếu con về trễ là con đã ăn cơm nhà anh rồi để mẹ khỏi chờ. Chiều thứ Sáu rảnh rang như thế này nếu có một người thương mà gặp gỡ chuyện trò thì vui biết mấy, có đâu mà tôi phải lái xe 20 phút, qua những chặng đèn xanh, đèn đỏ đợi chờ đến nhà ông anh chỉ để hù dọa mấy đứa trẻ con.

Chị dâu tôi nói không sai, không biết chiến trường chúng dựng lên từ bao giờ, lúc tôi đến, 4 đứa con trai vẫn đang tung hoành (ngẫu nhiên mà chúng xấp xỉ tuổi nhau từ 6 đến 8 tuổi) chúng chạy đuổi nhau, căn nhà rộng 4,000 sq. ft. không hề làm chúng mỗi chân.

Gia đình khách trọ đang ngồi đủ cả ở phòng khách: bà mẹ già, và hai vợ chồng trẻ, ai cũng có vẻ trầm tư lo lắng, chỉ có 2 đứa trẻ là vô tư, thích thú nữa chứ, vì được đi xa, đến một nơi chốn lạ và lại có ngay 2 bạn để vui đùa.

Chị dâu tôi từ trong bếp thò đầu ra giới thiệu ngắn gọn cho cả đôi bên:

- Đây là gia đình bà di của chị, nạn nhân của cơn bão Katrina, còn đây là cô Linh em chồng của cháu. Tôi chào họ bằng nụ cười và ngồi xuống ghế, hỏi thăm bà mẹ vài câu, rồi tới hai vợ chồng, chị vợ nói ít, chỉ có người chồng hầu hết tiếp chuyện tôi. Anh kể những sự kiện chính khi cơn bão đến, thành phố ngập lụt và gia đình anh phải di tản như thế nào. Dù chỉ vài phút đầu gặp gỡ tôi đã nhận ra sự thu hút nơi anh, dáng anh cao, khuôn mặt phẳng phất buồn, cộng thêm vẻ mệt mỏi chán chường trông anh càng có vẻ thu hút hơn.

Xong phần chào hỏi khách, tôi vào bếp, chị dâu ghé vào tai tôi nói nhỏ:

- Mục tiêu chính là đẹp tội nhỏ đi, phần bếp núc chị lo xong rồi.

Tôi cũng thăm trách hai vợ chồng nhà này vô tâm chẳng để ý đến con, tôi chặn 4 đứa lại và kéo chúng vào phòng chơi game, hai đứa cháu tôi tranh nhau giới thiệu:

- Cô Linh ơi, thằng lớn tên Biển, thằng nhỏ tên Cát...

- Cũng như tội cháu tên Việt Nam là cu Tèo, cu Tí đó... còn tên Mỹ nó là Steve và Richard.

Tôi ngắm nhìn hai thằng Biển, Cát cố tìm trên khuôn mặt chúng một nét gì góc cạnh của người cha, nhưng không thấy đâu, tôi hỏi thăm chúng về trường lớp, thầy cô, bạn bè, về hàng xóm và căn nhà chúng ở New Orleans... hai đứa ríu rít kể cho đến khi được gọi ra ăn cơm mà vẫn chưa hết chuyện.

Vô tình tôi lại ngồi đối diện anh, người đàn ông trẻ với ánh mắt nhìn thăm thẳm làm tôi thoáng rùng mình, không dung tôi trở nên vụng về bối rối. Chị dâu tôi kể với khách tôi là cô giáo dạy cấp một.

Tôi nói với cả nhà mà như nói với anh từ mai trở đi, lúc nào rảnh tôi sẽ đến dạy cho thằng Biển và Cát.

Bà di của chị dâu tôi lộ vẻ hài lòng nhưng bà lại thờ dài:

- Không biết cứ phải tạm trú thế này bao lâu? Bao nhiêu công việc còn dở dở dang dang, sốt cả ruột!

Tôi an ủi;

- Đành vậy thôi bác, trước mắt chúng ta phải lo đăng ký cho hai đứa nhỏ đi học lại.

Người vợ không nói gì, vẻ im lặng đầy chịu đựng, dường như đối với chị, mọi việc cứ để cho bà mẹ và chồng lo là đủ...

Sau bữa ăn, tôi tạm biệt họ ra về, sau khi đã dặn riêng 4 đứa là không được đùa nghịch nhà cửa ầm ĩ nữa, ngày mai thứ Bảy, tôi sẽ đến dẫn đi chơi và đi ăn kem, tôi trông thấy những ánh mắt trẻ thơ sáng lung linh, vui thích.

Hai đứa cháu của tôi cũng đủ làm tôi mệt rồi, vậy mà tôi thấy thích cả hai đứa con của anh, dù chúng chẳng xinh đẹp hay dễ thương như cu Tèo, cu Tí của tôi... đó là lý do để mỗi buổi chiều sau khi đi dạy về tôi lại háo hức đến nhà anh chị tôi, hình bóng người đàn ông ấy đã trở nên thân quen, tôi để ý thấy hai vợ chồng anh không mặn mà thân thiết lắm, họ ít khi trò chuyện cùng nhau. Tôi bỗng trở thành một kẻ tọc mạch, soi mói vào đời tư người khác, tôi tưởng tượng đủ các lý do, hoặc họ đang bị cú shock vì trận bão lụt kinh hoàng, nhà cửa tiêu tan, công ăn việc làm đứt đoạn, hoặc tình yêu của họ - nếu có - đã lụi tàn, chỉ còn là bổn phận, trách nhiệm với hai đứa con. Tôi thấy tội nghiệp anh!

Khách ở chưa đủ một tuần, chị dâu tôi đã bắt đầu than thở với tôi:

- Chị không sợ tốn kém, giúp tiền, giúp bạc chị không ngại, nhưng cứ ở chung đựng thế này không biết đến bao giờ, chị mệt mỏi quá, nhà cửa xáo trộn mọi thứ, hết cả riêng tư của mình.

- Vì tai họa họ mới cần đến mình, người dung người ta còn giúp nhau nữa là...

Chị thờ dài đổ vạ cho trời đất:

- Bão lụt ở mãi đâu mà mình cũng bị khổ lây!

Tôi hỏi:

- Thế hai vợ chồng anh này đã đăng ký lãnh tiền trợ cấp nạn nhân bão lụt chưa?

Chị dâu tôi ngạc nhiên:

- Em đang nói hai vợ chồng nào?

Tôi cũng ngạc nhiên:

- Chị đùa đấy à? Họ đang ở trong nhà chị, bố mẹ thằng Biển và Cát đấy.

- Trời ơi, em tôi vô tình thế, mà chị cũng sơ ý không giới thiệu rõ ràng... đó là hai anh em ruột, anh Toàn còn độc thân, còn cô Chinh là mẹ của hai thằng nhỏ.

Chị dâu tôi quên hẳn câu chuyện đang than thở để kể chuyện đời người khác:

- Số cô Chinh khổ vì đường tình duyên, bao nhiêu đám hỏi không lấy, chỉ yêu anh Sang, mãi mới lấy được nhau, đẻ được hai đứa con, đặt tên Biển và Cát như tình yêu của họ luôn ở bên nhau, anh chị để dành vốn sắm được một chiếc tàu đánh cá, làm ăn khá khá, tưởng sẽ hạnh phúc bền lâu. Một mùa nghỉ đi biển anh Sang về Việt Nam chơi, rồi dính luôn bên đó, nghe nói có cô bồ trẻ đẹp, anh Sang mấy lần đòi li dị vợ để cưới cô bồ qua, hiện giờ họ đang ly thân. Vợ con trong cơn bão lụt, gian nan vất vả thì anh Sang đang du hí với người đẹp ở Việt Nam. Lòng người thay đổi một sớm một chiều, nên trông cô Chinh lúc nào cũng thơ thẩn, lại thêm vụ bão lụt này nữa, cô càng như cái xác không hồn, chẳng tha thiết gì, may mà có anh trai và mẹ đỡ đàn cho.

Tôi ái ngại cho chị Chinh quá, nhưng có một niềm vui riêng khi biết anh Toàn là người độc thân, người đàn ông trẻ có khuôn mặt trầm buồn ấy như gần gũi với tôi hơn, anh đang mở ra trong lòng tôi một cơ hội, một tình cảm âm thầm...

Buổi sáng đến lớp dạy tôi chỉ mong mau hết giờ để chiều được gặp anh, nói chuyện với anh trong chốc lát, tôi lo sợ vụ vợ, thành phố New Orleans sẽ hồi phục và mang anh trở về.

Chiều qua, khi tôi tạm biệt lũ trẻ để ra về, vội vàng để quên cái túi xách, anh Toàn mang ra xe cho tôi, anh nói một câu như đã nghĩ sẵn từ lâu bấy giờ mới có dịp nói ra:

- Mái tóc Linh dài và đẹp quá!

Tôi xúc động, run run nói cảm ơn anh và tra chìa khoá vào xe mãi mới xong. Đôi mắt mênh mông của anh theo tôi về trên chuyến xe.

Bản tin trên báo, nước lụt đã rút dần dần, nhiều xác chết được tìm thấy, những cư dân còn ở lại bắt buộc phải di tản hết, bao nhiêu tổn thất và đau thương, thành phố như một người ốm nặng không thể phục hồi ngay được, trong đôi mắt mông lung của anh một lần nào đó đã rạn vỡ lên khi nghe tin thành phố New Orleans đang rút nước, những dự án tu sửa thành phố đang được thành lập. Anh đang mong ngày trở về.

Chiều thứ Bảy tôi đến dẫn lũ trẻ ra park chơi như đã hứa, vào đến nhà 4 đứa ủa ra ríu rít quanh tôi, nào là chơi ở park xong sẽ đi ăn hamburger hay Pizza, sẽ ăn kem ở tiệm nào... Trong ồn ào đó, tôi vẫn cảm thấy ngôi nhà trống vắng vì không thấy anh đâu. Mẹ anh như thường lệ, mỗi lần gặp tôi là hỏi thăm xem có nghe được tin tức gì mới về New Orleans không, tôi ngồi xuống tiếp chuyện cùng mẹ anh:

- Cháu hiểu tâm trạng bác, cũng như bao nhiêu những nạn nhân bão lụt khác, đều mong ngóng về ngôi nhà thân yêu của mình. Nhưng chúng ta chỉ biết chờ đợi thôi.

- Gia đình bác đã lãnh tiền trợ cấp đủ cả rồi, bác đang đợi Toàn về để xin nhà housing ở tạm chứ đâu thể ở đây mãi được.

- Khi nào anh Toàn về hỏi bác?

Mẹ anh được dịp kể:

- Hai tuần qua ở đây mà nó như ngồi trên đống lửa, vừa lo cho nhà mình, vừa lo cho nhà người yêu của nó, cô ấy cùng gia đình chạy về tá túc nhà người thân ở Oklahoma tạm ổn rồi, nên Toàn đã xuống thăm, nếu không có trận bão xảy ra thì tháng này chúng nó làm đám cưới...

Tôi choáng váng và hụt hẫng, anh như một vở kịch, lúc khép lúc mở trước mặt tôi, buồn vui theo từng biến chuyển của nhân vật, khi tôi tưởng làm anh là một người chồng, nhưng anh còn độc thân, và cuối cùng thì anh đã có người yêu, chắc là một tình yêu nồng nàn mê đắm lắm mới đủ sức mạnh làm anh lo buồn và đi tìm gặp cô ấy, tôi chỉ là một tình cảm muộn màng đến sau, một tình cảm âm thầm có lẽ chẳng bao giờ anh biết đến. Mẹ anh thủ thỉ tiếp:

- Con bé này đẹp và ngoan lắm cháu ạ, cả nhà bác ai cũng mến, bác cầu mong sao mau ổn định cuộc sống để chúng nó cưới nhau.

Mẹ anh đã khen ngợi thế thì cô gái này chắc là rất xứng đáng với anh. Tôi cố mỉm cười cho mẹ anh vui lòng:

- Cháu cũng cầu mong thế.

- Cô Linh này, khi nào đám cưới nhất định sẽ mời cô, cô là một người tốt đã hết lòng giúp đỡ chúng tôi trong những ngày ở đây.

- Vâng, cháu cảm ơn bác.

Tôi nói và vội đứng dậy để che dấu cảm xúc đang dâng tràn:

- Cháu phải đưa lũ trẻ đi chơi, xin chào bác.

Tôi lái xe đi bằng cõng lòng tan nát, đến một công viên tôi dừng lại, lũ trẻ nhảy xuống xe, ủa ra đám cỏ xanh để bắt đầu trò chơi của chúng, trong khi tôi đi tìm một chiếc ghế và ngồi xuống để mặc cho nước mắt tự do tuôn trào. Anh Toàn ơi, anh đến đây để tránh cơn bão, nhưng anh đã mang một cơn bão khác vào đời em, có một đốm vỡ trong lòng mà em chẳng biết trú ẩn nơi đâu.

Thằng Cát ngừng chơi, chạy đến bên tôi định khoe một điều gì đó, nó ngạc nhiên đứng sững lại khi thấy mắt tôi còn ướt:

- Cô Linh ơi, tại sao cô khóc?

Tôi ngẩng lên nhìn thằng bé:

- Không phải đâu, tại... tại... gió vừa thổi bụi bay vào mắt cô...

Thằng bé ngây thơ dạy tôi:

- Lần sau đi ra ngoài đường cô phải đeo kính để bảo vệ mắt nhé.

- Ừ, cô sẽ nghe theo lời Cát, thế bây giờ Cát định nói gì với cô?

- Lúc nãy mẹ cháu nói là đợi bác Toàn về sẽ dọn đi nhà khác, vậy cô Linh có đến chơi với cháu nữa không?

Tôi chưa kịp trả lời thì cả 3 đứa còn lại chạy đến, thằng Biển tiếp lời em nó:

- Cháu muốn ở gần nhà cu Tí, cu Tèo và cô Linh, cháu thương cô Linh như thương cô Dung.

- Cô Dung nào? Tôi hỏi.

- Là người yêu của bác Toàn, cô Dung có mái tóc dài như cô Linh đó.

Tôi chợt nhớ đến hôm Toàn khen mái tóc tôi, là lúc anh nhớ đến người yêu của anh, vậy mà tôi đã mộng mơ, đã đợi chờ, tôi thấy tội nghiệp tôi hơn bao giờ!

Tôi nắm lấy tay của hai anh em Biển và Cát:

- Cô hứa, cô luôn thương hai cháu, dù sau này hai cháu về New Orleans nếu có dịp cô sẽ đến thăm, còn ở Texas thì cô sẽ đến dẫn đi chơi như thế này, được chưa?

Hai đứa gật đầu vui vẻ, chúng lại tiếp tục chạy đuổi với cu Tèo cu Tí.

Dù đang đau khổ, nhưng tôi biết rằng những lời tôi nói là rất thật, cơn bão Katrina còn để lại nhiều vết đau cho những nạn nhân của nó, tôi muốn được chia sẻ nỗi đau đó với mọi người, với hai thằng bé này, cho dù cơn bão của lòng tôi không ai chia sẻ được.

Nguyễn thị Thanh Dương

BÃO VỀ TEXAS

(Bão Harvey đổ vào thành phố Corpus Christi và Houston TX).

Harvey đến Texas,
Với sức gió kinh hoàng,
Thành phố nhỏ Rockport,
Sau một đêm điêu tàn.

Biển Corpus Christi,
Giờ đã lặng sóng chưa,
Những con đường ẩm ướt,
Cây gãy đổ bơ vơ.

Harvey vào đất liền,
Thành cơn bão nhiệt đới,
Mưa xuống vùng Houston,

Sóng

Tôi muốn mãi bênh bờ
Giữa biển trời mênh mông
Khoảnh khắc đời cam nín
Chẳng lụy phiền vây quanh.

Tôi muốn là bọt sóng
Vỗ về bãi cát xanh
Đời bão giông chìm nổi
Chi lặng lờ như không.

Bóng tối quên cô độc
Lặng lẽ mảnh trăng gầy
Soi trái tim nhưc nhói
Tình là thoáng mây bay.

Buồn mà chi em hỡi!
Đời như áng phù vân
Yêu như cơn mưa vội
Xuống đời giọt lệ ngân.

Sóng nhấp nhô thuyền khóc
Biển giận hờn chiều nay
Người xưa đâu lỗi hẹn
Thôi già biệt tình này.

Ngọc Quyên

Phổ chìm trong lụy lội.

Mưa như không ngừng nghỉ,
Cơn mưa không mong chờ,
Tội nghiệp những thành phố,
Đắm chìm trong gió mưa.

Bảng tên đường che khuất,
Biết đi đâu về đâu?
Bốn bề mênh mông nước,
Đời như một bể sầu.

Con người thành bé nhỏ,
Trước cuồng nộ thiên nhiên,
Hàng cây buồn toi tả,
Cột điện buồn ngả nghiêng.

Thuyền trôi trên phố nước,
Trục thẳng trên mái nhà,
Giúp người dân di tản,
Trời vẫn còn gió mưa.

Tạm biệt mái nhà yêu,
Đến một nơi nào đó,
Chờ gió lặng, mưa thôi,
Ta lại về chốn cũ.

Harvey đến Texas,
Mai bão đến nơi nào,
Lời chúc lành cho nhau,
Được bình yên may mắn.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(August 29, 2017)

THÔI NHỜNG NHỂ!

Ông hỏi tiếc đã nặng lời day nghiệt,
Bà ăn năn đã hô biến hiền lương,
Đầy lỗi lầm, giận dai dẳng: **“Hết thương!”**
Đệ nhất hạng không đâu hàng cơn giận.

LẤY CHỒNG NGOẠI

Vào tròng ngọc ghéch cô nương
Bởi câu ngon ngọt hứa: **“Thương suốt đời!”**
Thề non lãng mạn tuyệt vời,
Thêm trò hện biển: **“Núi đời vẫn yêu!”**

*Mất một tháng, tình phí hoang quá đời!
Bốn tuần hè lạnh lẽo, lắm thiệt thời.
Tha thứ thôi: hai cờ trắng giường rồi!
Thật nhẹ nhõm khi họ thôi... không nề.*
Á Nghi*28.8.2017

ĐEM ĐI

RỒI LẠI... “KHUÂN” VỀ

*Chưa đưa... thử mà đã như... cây sậy,
Tí đưa rồi Cây Sậy có đứng tim?
Sao gặp nhau mà nàng cứ im lìm?
Tôi lưỡng lự, phập phồng trong khổ sở.*

*Nàng thủng thủng, tôi vụng về xớ rớ
Kiếm có gì trước cô bé điem nhiên?
Đắn đo hoài đầu óc muốn sắp đien
Tôi... áp ứng toàn những lời... lúng túng.*

*Chuyện... người lớn mà nhập ngôn... lúng búng,
Chuyện không đâu mà Con Nít... có đâu,
Trái thói quen, giọng gạo nhức cả đầu,
Không nhúc nhích mà con tim rất... thích!*

*Ve rả rích mà tôi chưa... rục rịch
Chưa đưa thư mà chữ nghĩa chân chừ,
Tay thừa dư, lòng lo ngại, ngần ngại
Tuổi con... thỏ đành đem thư về... bỏ!*

*Công nắn nót mà tình không dám ngó
Ai bạt tai mà... thỏ đế, thưa... ngài?
Càng kho lâu, thịt Cây Sậy càng... dai
Ninh hoài thế thì suốt đời đành... ế!*
Á Nghi*28.8.2017

*Gợi tình quyến rũ bao nhiêu
Bây nhiêu thách thức, lắm điều thiệt thân
Đóng đinh vào trái tim trần
Nỗi đau địa ngục chưa lần trải qua.*

*Người ngờ nghếch, kẻ ranh ma
Cô nương xuất giá, mẹ già âu lo.*

*Tận đường tình ái học trò
Gặp thầy tuyệt lỗi, dặn dò hơi ôi:
“Trò nên tha thứ cho rồi!
Họ như rác nổi, xuôi trôi theo dòng”*

*Cô nương thương mẹ đau lòng
Gọi thăm, mỗi miệng lòng vòng trấn an.
Nỗi buồn trĩu nặng tâm can
Ngóng về Quê Mẹ ngút ngàn dặm xa.*
Á Nghi*28.8.2017

VỪA CHỚM VỊ TÌNH!

(Mừng hôn lễ anh chị N-T)

*

*Họ vùng vẫy nhưng phục tùng mệnh lệnh
(Chút chân chữ đủ ngừng đập trái tim)
Ngon lửa tình vừa đốt những im lìm,
Bao băng giá, kìa buông xuôi nổ lực!*

*Ai mẩu mực vừa: “Sai lầm nhận thức!
Tê dại này, không cảm giác trong mơ,
Thật nên thơ! Nghe ngòn ngọt dại khờ
Ôi lạ hoặc vị tình yêu vừa chớm!”*
Á Nghi*28.8.2017

Xin Nhớ Đến Nhau

Ba mươi năm qua đã là dĩ vãng
 Bạn bè xưa còn lại được bao nhiêu
 Tóc xanh xưa nay đã nhuộm bạc nhiều
 Mắt đã đục vì khói đời phiến nhiễu

Chúng ta khổ vì chén cơm manh áo
 Chúng ta buồn vì tử biệt sinh ly
 Chúng ta đau vì chẳng giúp được gì
 Cho Đất Mẹ khi nhà tan, nước mất

Rồi lưu lạc nơi xứ người xa ngắt
 Như bầy chim tan tác cõi trời xa
 Lìa quê hương, lìa bạn cũ, mẹ cha
 Xa trường cũ, thời thơ sinh áo trắng

Giờ gặp lại, tóc anh tiêu muối trắng
 Chị mỉm cười, dáng mệt mỏi hơn xưa
 Ngồi bên nhau tìm lại chút hương thừa
 Của kỷ niệm tuổi học trò nhí nhảnh

Đời tử biệt sinh ly ta khó tránh
 Giữ cho nhau chút tình cảm thân thương
 Mai kia này, dù vạn nẻo đường trường
 Xin một phút nhớ đến nhau, Bạn nhé!

Sương Lam

thuy

THƠ LÀ GÌ ?

Thơ giống như Chân Lý
 Nhưng không phải giáo điều
 Thoát ra ngoài lý trí
 Vì nó là Tình Yêu.

Thơ cuộn tròn cảm xúc
 Tĩnh lặng như thiên nhiên
 Nó là niềm hạnh phúc
 Như thiên sư tọa thiền.

Thơ phải là sáng tạo
 Như những Mạn Đà La
 Sóng đây-xô-bôi-xoá
 Vẫn như trăng tỏa ra...

Thơ từ những con chữ
 Nhưng vẫn là vô ngôn
 Cũng giống như cơn gió
 Chẳng để vết trên Không.

NHƯ CHUYỆN AN CƯ

(Tặng: Võ kim Chi AL, Mục Sư HTL VA và CGV)

*Sáng nay chuông reo điện thoại
 “Bên bờ chỗ đó ổn không???”
 Nhìn hình... truyền thông e ngại
 Thương bạn đơn thân gánh gông...”*

*Mở mail những lời thăm hỏi
 Dặn dò: hạn chế ra ngoài
 Nhớ xen TV nhé... nhỏ
 Tầng dưới an toàn... thánh tai*

*Message - cô bạn mục sư
 "Mong chị an lành mạnh khoẻ
 Mặc ngoài gió hú... âm u
 Bên trong Phật/Chúa chị nhé..."*

Cám ơn, cám ơn tất cả

Thơ như những con số
Trên mặt chiếc đồng hồ
Mặc thời gian hiển lộ
Kim phút, giờ nhấp nhô.

Thơ với người thi sĩ
Nhu trắng chiều nước trong
Cành cây là ngũ uẩn
Che kín khoảnh trời không.

Thơ là tình yêu. Tuyệt!
Dù diễn tả cách nào
Nó vẫn là cọng tuyết
Lấp lánh trên cành đào.
Kiều Mộng Hà

LẠ GI NỘI GIÁN VIỆT GIAN?

*

Kính tặng quý Trường Hướng Đạo luôn góp sức
cho một Việt Nam Tự Do không cộng sản.

*

Đoàn đầu đảng đầy đường, đánh đá đẹp?
Thật thiệt thòi chuyện chết chóc dân ta!
Trớ trêu thay lắm luật lệ rườm rà
Nuôi “bạo chúa, gian thần” thêm tuổi thọ.

Lại lần lượt, giặc Tàu bắt: “**Buông bỏ!**”
Nhắc nhở nhau mỗi móc méo thăm dò
Chúng vòng vo, cặp kẻ cận, mần mò
Mất cú vọ, lửa lóe lên dòm ngó.

Chuyên cung cấp, theo thập thò, xin xỏ
Hơn hờ hoài, mất rục đỏ Việt gian
Giặc đồ quân đã đầy đặn nơi cần
Trong tình trạng nắm đầu Trung Ương Đảng.

Theo trình tự: Việt gian nuôi nội gián.
Bao quân đoàn nhan nhản Hán tràn lan,
Giặc dènh dàng: dân đẹp khá khó khăn
Không cứng rắn cứu dân là bại trận!

Ý Nga*25.8.2017

NGHE LÍNH TÂM SỰ

Mời trà tâm sự, lời ra:
“*Nỗi buồn đứt ruột, kêu ca nỗi gì?*”

*An nhiên tự tại như như
Bản thân vốn là vô ngã
Tử - sinh như chuyện... an cư*
Kiều Mộng Hà
27-8-2017

SANG ĐỨC BẮT NGƯỜI* MÀ SAO ĐỂ GIẶC TRÀN NHÀ?

Dân lo, cầu cứu khắp nơi
Đảng đâu, bỏ mặc? Ăn chơi đủ trò!
Dân cầu ai cứu? Hết hò.
Đảng khoe: “*Xây lăm tượng to bác Hồ*”
(Xác người nằm đó héo khô
Hành dân tôn kém diên rồ, lợi chi?).

*

Phe này, bè nọ thị uy
Thanh trừng, bắt cóc, biên thù ai lo?
Ba miền đôi rách, óm o
Ám no biến mất, tự do đâu rồi?

*

Hướng về Đất Mẹ xa xôi
Sông, hồ, núi, biển: giặc ngồi chớp bu
Lăm le thanh toán... nội thù
Ngoại nhân chiếm đóng thù lù Bắc, Nam
Chống... nhau: tham nhũng, thung, nham
Sức đâu chống giặc ngoại xâm giữ Nhà?
Dân ta ơi! Chớ lơ là!
Việt gian bán Nước! Lo mà lật ngay!

*

Giành ăn, giữ ghế lung lay
Tên nào giữ nước, với tay đếm tiền?

*

Không riêng người Đức nổi điên*
Dân diên bao triệu? Triều miên bao đời?
Vùng lên Anh Chị Em ơi!
Kéo không mất Nước, dân thời chạy đâu?

Ý Nga*25.8.2017

*Đảng sai tình báo VC sang Đức bắt cóc Trịnh Xuân
Thanh, chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Công Ty Dầu
Khí đem về nước

HỘI THẢO

(Kính tặng quý Anh Chị Em Nghệ Sĩ
đã chọn hướng sáng tác: chuyên và giữ Lửa
kể từ ngày ty nạn đến nay.)

*

Phòng kín chỗ, dù âm thầm chỗ kín

*Trả xong đủ nợ nam nhi
Tuổi già, chiến sĩ làm chi bây giờ?
Quê Nhà xa lắc, xa lơ
Lung công, tay yếu, mắt mờ rồi em,
Bóng đời đã sắp nhá nhem
Thương Quê, tác dạ rồi rem, ai tường?*

*Văn chương, báo chí “chiến trường”
Thi văn ra trận chó nhường Việt gian
(Việt gian, Việt Cộng vây đàn
Viết gì cũng nhớ gian nan dân mình).
Chúng anh đã hiểu tử sinh
Kẻ thù, chiến hữu, đồng minh thế nào
Những lời ra rả rêu rao
Dựng tượng sân khấu ồn ào chó tin!”
Ý Nga*25.8.2017*

DÂN LUẬN TỘI ĐẢNG

Mấy mươi triệu, đâu ít ỏi
Gác biên giới phải giữ Nhà
Muốn thái hòa phải vươn tới.
“Quan” lờ lỏi dân nhận ra
Đảng nín khe? Thì dân nói!
Ý Nga*25.8.2017

CHỜ GÌ KHÔNG LẬT CỘNG MAU?

Dầu thô ngoài biển vừa khoan
Bảy phần ngân sách, ba phần chia nhau
Chóp bu đút túi làm giàu
Ba mươi sáu tỷ xanh màu Mỹ kim*.

Đảng viên có lợi thì tìm
Tên nào ăn ít, im lìm dễ chi
Triệu tên dính triệu vết tỳ
Ngọn ngành đầu đá: rứa, ni, mô, tề...

Ngoài chiêu ăn cắp, làm hề
Hại dân, bán Nước, còn nghề mỹ dân
(Bán dân, hại nước mấy lần,
Lần nào cũng chết vô ngần dân oan).

Bây giờ bế tắc hoàn toàn
Nếu không lật đổ, lạc quan chờ gì?
Ý Nga*25.8.2017

*Trịnh Xuân Thanh: chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Công
Ty Dầu Khí
đã khai ra chuyện này, sau khi trốn sang được Âu châu.

Hai trăm người lặn lội muốn hụt hơi
Tâm huyết khơi, hướng đi tới gọi mời
Âu, Úc, Mỹ cùng góp lời hội thảo.

Cùng tinh táo nhắc nhau đừng khờ khạo
Trong trường văn trận bút khá nhọc nhằn
Xa dặm ngàn, chuyện Lửa khá khó khăn
Văn, thi, nhạc... tuổi dần tàn, dầu cạn.

Vũ, nhạc, kịch... san niềm đau vô hạn
Cùng luận bàn hướng sáng tác vì dân,
Giữ tinh thần khơi Lửa, chẳng vong thân
Nhắc Quốc Hận, tự tu thân, giữ Lửa!

Hộp kín đáo, anh em cùng tự hứa!
Ý Nga*25.8.2017

MAU MỆT MỎI?

(Thương tặng các em Hướng Đạo Sinh mới tham gia
vào Đoàn)

*

Vội vã vậy? Nào đã vào đường bí?
Khi khó khăn cũng đường thẳng mà đi
Trần tự tin thì chướng ngại sá gì
Để đạt được thành công: cần nhẫn nại!

Thật thành thạo? Nờ chạm va thất bại,
Khá khó khăn khi chọn chuyện gian nan
Hãy hân hoan, đừng than vãn, phàn nàn,
Càng cặm cụi càng học thêm kinh nghiệm!

Hết hư hỏng nhờ dày công tìm kiếm
Tiếp tục tìm, lọc điều dở, gạt hay,
Lắm lớn lao sẽ gạt hái được ngay,
Càng kẻ cặn càng gạt thêm thơ thối!

Ai âm ý toàn lời kêu cầu cứu:
Sợ sệt sai, ngại khổ, khóc li bì
Đoạn đường đi nguy hiểm vượt được chi?
Ai yếu ớt thì mới mau mệt mỏi!
Ý Nga*25.8.2017

CHÙM THƠ CUỐI HÈ

Của Kiều Mộng Hà

(viết từ San Francisco- kings Canyon National Park)

Tinh Mơ

Sáng sớm điểm tâm bài thơ
Ngồi bên bách hương* nhẹ thở
Đôi chim nào hót ngu ngơ
Hồn ta như hoa vữa nở.

Sáng sớm thiền hành thở, hít
Cám ơn đá vẫn ngồi chờ
Cám ơn hư không tĩnh tịch
Cùng ta nhẹ thở ra thơ.

Sáng sớm ngồi bên góc mộc
Mắt nhắm tâm buông ưu phiền
Nghiệm thêm cuộc đời thoáng chốc
Niết Bàn vô trụ vô biên.

Sáng sớm nắng hè mời mọc
Rời lều chân bước thong dong
Ô kìa! Bên kia chú sóc
Chờ ai? Thương quá đuôi cong.

Sáng sớm bên tách trà nóng
Từng ngụm năng lượng vào thân
Gió thả hương xưa đưa mộng
Bóng ai hiện diện cõi trần.

Sáng sớm nghe tiếng nước reo
Lần mò theo đường cheo leo
Bắt gặp con suối... ôi tuyệt!!!
Toạ thiền thức vắng, tâm veo.

Sáng sớm nghe thông reo, gọi
Chút gì nửa thực nửa mơ
Wow! Wow! Một ngày thật mới
Chào nhe, kết thúc bài thơ.

Yosemite 19-8-2017

* cây Cedar

Trên Máy Bay

(Austin-Arizona)

Hai giờ tám phút, ngỡ xa mà gần
Máy bay dần xóc mây lần
(Tựa như leo dốc Hải Vân ngọn đèo)

Tập Nhìn

Tập nhìn mắt nhắm như thiền,
Thấy ta vô lượng vô biên kiếp người.
O! Sao trụ mãi cõi đời!!!
Bởi tâm chấp niệm: đây nơi vẹn toàn.

Tập nhìn mắt nhắm tâm an,
Thấy ta bọt sóng ngập tràn biển khơi.
Sinh-thành-hoại-diệt... Một đời,
Chấp không chấp có xa rời bờ kia.

Tập nhìn mắt nhắm đoạn lìa,
Cái TA đâu thật! Phân chia làm gì.
Cuộc đời nghĩ kỹ được chi???
Mai kia nhắm mắt mang đi nghiệp phần.

Tập nhìn mắt nhắm khai tâm,
Nhớ xem tiền kiếp đang nằm ở đâu!!!
Hay như mây bay trên đầu,
Lao xao lũ kiến lâu bầu trong ly.

.....
Cách gì bắt khứ bắt quy!!!

19-8-2017

Đừng Tin

Đừng tin ở nhãn quan mình,
Cảm tình thương, ghét định hình đúng không???
Hãy nhìn mắt nhắm... xoay trong,
Thấy gì! Chỉ thấy tròn vòng tử sinh.

Đừng tin phàm nhãn của mình,
Vướng vào ngũ sắc thường tình tha nhân.
Thế nên Phật gọi nhãn trần,
Buông ngay chấp niệm, tâm thân nhẹ nhàng.

Đừng tin cái thấy hồi quang
Hạt sương lỏng lánh vốn mang vô thường
Vì sao lúc ghét khi thương!!!
Chỉ là ngã chấp mở đường vô minh.

Đừng tin những thứ mình nhìn,
Vốn là nhãn **Thức** vô minh đó mà.

Nhìn ngoài mây trắng trong veo.
13-8-2017

Đi Bộ

Hai giờ đi bộ đơ người,
Đồi cao lũng thấp - chắc mười mấy mile.
Đâu ngờ cuộc bộ trần ai,
Cái thân thất thập đọ tài... hẫng thua.
Vây mà cố sức so đua
14-8-2017

Phố Powell

Hè đi bộ phố Powell
Mặc thêm Jacket, cổ đeo khăn quàng.
Trời còn tặng gió tạt ngang,
Thêm vài hạt cát rắc vàng tóc ai!!!
Nhìn xe điện chạm đường ray,
Nhói đau tim chạm... mắt cay nhớ người.
14-8-2017

Nhớ...

Nhớ câu *tứ đức tam tông*,
Mười hai bến nước... đực, trong số phần
Từ ngày hai ngã cách phân,
Người về cõi Tịnh, đường trần thân cõi.
Nửa lời chẳng dám trách trời,
Đành thôi, sống với cuối đời buồn hiu.
15-8-2017

Yosemite

Năm xưa cắm trại nơi này, *
Chiều căng lều nhỏ cùng ai ngắm đồi.
Nắng lười, núi dựng tường vôi,
Trên nguồn nước đỏ, đá ngời lặng im.
Kề vai nghe nhịp đập tim...
17-8-2017
* Năm 1993

Ngắm hoa biết đó là hoa,
Không so đo **đỏ, tím** cà hay **xanh**.

Đừng tin ánh mắt chân thành,
(Có ai chẳng phải đôi lần nhập vai).
Vô tư xem diễn hàng ngày,
Như nhìn mây trắng bay bay cuối trời.

Kiều Mộng Hà

19-8-2017

Đá

Ăn sương, uống nước mưa nguồn,
Có sao đá đứng trơ xương giữa trời???
Mặc ai rời bỏ cuộc chơi,
Đá ngời tĩnh tọa trên đồi an nhiên.
Thì ra đá cũng đang thiền!!!
18-8-2017

Trời

Ai sinh Thượng để cõi Trời???
Ai ban họa, phước cõi Người trần gian.
Có sao kẻ khổ, người sang!!!
Bao nhiêu tai họa làm than... oán trời.
Cách gì cắt nghĩa... Trời ơi!!!
18-8-2017

Nón Rơm

Mặt trời trong chiếc nón rơm,
Trong đôi môi mộng còn thơm nụ hồng.
Gió mang cỏ nội hương đồng,
Gửi thêm chiếc lá bèo bông rơi rơi.
Mùa thu còn mãi rong chơi...
18-8-2017

Tôi Xem Nhật Thực Ở Portland-Oregon

Thứ hai 8-21-2017 người dân xứ Mỹ nhất là cư dân ở thủ phủ Salem tiểu bang Oregon của người viết nô nức xem nhật thực toàn phần 99 năm mới

có một lần. Tin tức truyền thông thường xuyên bàn luận về ngày nhật thực này. Dân tứ xứ bốn phương cũng đổ về Salem để chứng kiến hiện tượng đặc biệt "ngàn năm một thuở" này. Các khách sạn, nhà trọ, cửa hàng buôn bán v.v. sẽ được dịp hốt bạc vì ước tính sẽ có ít nhất 1 triệu du khách từ các nơi đổ dồn về đây để quan sát nhật thực. Vui nhé!

Xem trên Youtube. người viết thấy nạn kẹt xe trước và sau ngày nhật thực đã xảy ra ở Salem, xe chạy di chuyển chậm rì "hàng hàng lớp lớp". Một nhĩ?

Tuần báo Oregon Thời Báo số báo 794 phát hành ngày 17 tháng 8 năm 2017 tại Portland, Oregon đã đăng đầy

đủ các thông báo về nạn kẹt xe khiến xe phải nằm đường như vụ bão tuyết năm 2016 vừa qua đến nỗi sở ODOT phải tuyên bố đình chỉ mọi kế hoạch làm đường xa lộ để tránh cản trở cho xe tuần cảnh và cứu thương. ORTB còn đăng tin về việc mua kính xem nhật thực ở đâu là an toàn, địa điểm xem nhật thực tốt nhất để tránh việc kẹt xe, sự nguy hiểm khi dựng lều trại nơi bãi biển để xem nhật thực, v.v. Cảm ơn Ban Biên Tập ORTB đã thông báo các chi tiết quan trọng rất hữu ích này. Smile!

Vợ chồng người viết ra vườn sau nhà của mình quan sát hiện tượng đặc biệt này cho "tiện việc sổ sách" và cho khỏe tấm thân "không còn trẻ nữa của mình".

Chúng tôi quên mua kính để xem nhật thực nên dự định dùng kính râm hoặc dùng chậu nước để quan sát nhật thực thì bà bạn hàng xóm người Romania tốt bụng sáng sớm đã gõ cửa nhà tôi biếu tặng 2 cặp mắt kính xem nhật thực rất tốt, đúng tiêu chuẩn USA khuyến cáo để xem nhật thực mà không hại đến đôi mắt già của chúng tôi.

Xin thành thật cảm ơn bà hàng xóm Mariana dễ thương này vì chúng tôi thường hay biếu tặng "sản phẩm cây nhà lá vườn" cho nhau nên chúng tôi "thương nhau" là thế đấy. Smile!

Mời xem Collection Nhật Thực 8-21-2017 do Suong Lam thực hiện qua link dưới đây:
Collection Nhật Thực ngày 8-21-2017 trong Collection Portland của SL

<https://plus.google.com/u/0/photos/112448069295471524939/album/6457610813588402065/6457610813120349954?authkey=CITw6Luk0tH1Eg>

[Suong Lam Tran](#)

Portland-Oregon

419 followers - 86 posts - Public

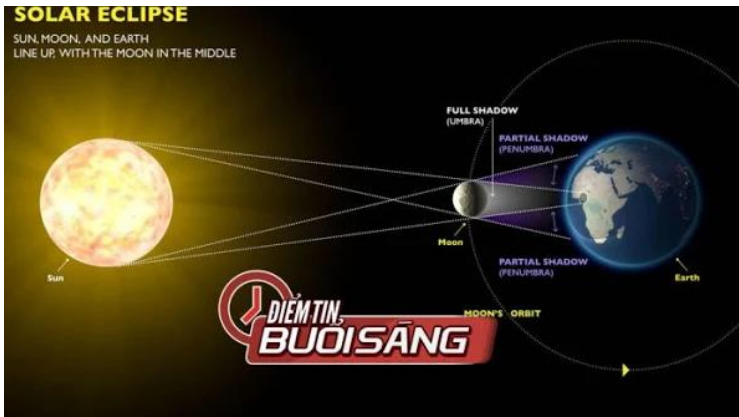
https://plus.google.com/u/0/collection/E_rBZ

và Youtube **Myaxem Eclipse ngày 8/21/2017**

<https://www.youtube.com/watch?v=NIYtoDH7bpE>

Úi chào! Chuyện bàn luận về các hiện tượng khoa học thiên nhiên không phải là "nghề của nàng" nên người viết xin mời quý bạn đọc tài liệu dưới đây để hiểu rõ "Nhật Thực" là hiện tượng gì nhĩ?

“**Nhật thực** xảy ra khi Mặt Trăng đi qua giữa [Trái Đất](#) và [Mặt Trời](#) và quan sát từ Trái Đất, lúc đó Mặt Trăng [che khuất](#) hoàn toàn hay một phần Mặt Trời. Điều này chỉ có thể xảy ra tại thời điểm [sóc trăng non](#) khi nhìn từ Trái Đất, lúc Mặt Trời bị Mặt Trăng che khuất và bóng của Mặt Trăng phủ lên Trái Đất. Trong lúc nhật thực toàn phần, đĩa Mặt Trời bị che khuất hoàn toàn. Với [nhật thực một phần hoặc hình khuyên](#), đĩa Mặt Trời chỉ bị che khuất một phần.

Nếu Mặt Trăng có quỹ đạo tròn hoàn hảo, gần hơn Trái Đất một chút, và trong cùng mặt phẳng quỹ đạo, sẽ có nhật thực toàn phần xảy ra mỗi lần trong một tháng. Tuy nhiên, quỹ đạo của Mặt Trăng ngiên hơn 5° so với mặt phẳng quỹ đạo của Trái Đất quanh Mặt Trời (*xem mặt phẳng hoàng đạo*), do vậy bóng của Mặt Trăng lúc trăng non thường không chiếu lên Trái Đất. Để hiện tượng nhật thực cũng như nguyệt thực xảy ra, Mặt Trăng phải đi qua mặt phẳng quỹ đạo của Trái Đất. Hơn nữa, quỹ đạo của Mặt Trăng có hình elip, và nó thường ở đủ xa Trái Đất khiến cho

kích cỡ biểu kiến của nó không đủ lớn để che khuất hoàn toàn Mặt Trời lúc nhật thực. Tuy nhiên, tại một nơi cụ thể trên Trái Đất, hiện tượng nhật thực toàn phần xảy ra là rất hiếm bởi vì bóng của Mặt Trăng trong lúc hiện tượng này xảy ra đổ lên Trái Đất theo một dải hẹp và trong thời gian ngắn, với lần lâu nhất khoảng 7 phút (nhật thực toàn phần ngày 20 tháng 7 năm 1955).

Hiện tượng che khuất là hiện tượng của tự nhiên. Tuy thế, trong lịch sử cổ đại và quan niệm của một số người hiện đại, nhật thực thuộc về hiện tượng siêu nhiên. Hiện tượng nhật thực toàn phần gây ra sự sợ hãi đối với người dân thời cổ đại do thiếu hiểu biết về thiên văn học, khi Mặt Trời dường như biến mất vào ban ngày và bầu trời tối đen trong vài phút.

Rất nguy hiểm cho mắt khi nhìn trực tiếp vào Mặt Trời. Do vậy để quan sát hiện tượng nhật thực trực tiếp cần sử dụng các loại kính bảo vệ mắt hoặc quan sát gián tiếp hình ảnh lúc nhật thực. Nhưng khi xảy ra hiện tượng nhật thực toàn phần, mắt có thể an toàn quan sát hiện tượng này trong lúc Mặt Trăng che khuất hoàn toàn Mặt Trời. Những người ưa thích hiện tượng này thường đi du lịch đến những nơi sắp xảy ra để chứng kiến và chụp ảnh.”

(Nguồn: Trích trong vi. wikipedia)

Vợ chồng người viết thấy thích thú khi thấy bóng đen của mặt trăng lần lần che khuất mặt trời trong ánh sáng rất chói chang của mặt trời.

Nhờ đeo cặp kính đặc biệt "đen thui, tối hù" của bà bạn Romania tặng, tôi thấy mặt trời từ từ có hình như "trăng lưỡi liềm" vào những ngày có trăng khi mặt trăng từ từ che khuất mặt trời.

Quan sát nhật thực ở Portland, chúng tôi không thấy vòng "diamond ring" chói sáng khi mặt trăng hoàn toàn che khuất mặt trời như hình ảnh của Nasa giới thiệu trước đây. Chúng tôi cũng không thấy mặt trời biến mất một ít phút giây và trời tối om như ở Salem.

Nhưng chúng tôi cũng thấy ánh sáng mặt trời hình như cũng dịu bớt một phần nào, êm dịu mờ mờ giống như ánh sáng mặt trăng đêm trăng tròn, trời hơi tối tối một tí rồi sáng trở lại khi bóng tối mặt trăng lần lần "nhả ra" từ từ, để thấy mặt trời có hình dáng như trăng lưỡi liềm trở lại và tròn lại từ từ. Chúng tôi quan sát hiện tượng nhật thực này từ 9:15 AM đến 11:15 AM thì mặt trời sáng trưng trở lại như bình thường, khí hậu bên ngoài nóng trở lại nên người viết bèn vô nhà cho rồi. Smile!

Thật tình người viết lấy làm thích thú khi quan sát hiện tượng nhật thực đặc biệt này bằng mắt và khi xem Nasa trình chiếu diễn tiến hiện tượng nhật thực này trên youtube.

Mời xem Youtube **Salem goes dark as total solar eclipse dazzles crowds in Oregon**

<https://www.youtube.com/watch?v=p6mP4d4Csy4>

Các nhà thiên văn cũng cảnh giác những người ưa xem Nhật thực là phải thận trọng vì nếu không có những dụng cụ an toàn để nhìn giây phút nhật thực xảy ra, mắt có thể bị mù (theo đúng nghĩa). **Nếu nhìn trực tiếp bằng mắt,**

ánh sáng từ Mặt Trời lúc đó có thể đốt cháy nhân cầu, kết quả bị tổn thương vĩnh viễn.

Do đó, nếu muốn xem Nhật Thực toàn phần cần phải có kính với đặc biệt được xác nhận ISO (tức là Tiêu Chuẩn Quốc Tế -International Organization for Standardization- có bán trên AAS

Kính đúng chuẩn để xem Nhật Thực cần có số ISO 12312-2.

Cặp mắt kính của bà bạn hàng xóm tặng cho người viết đạt đúng tiêu chuẩn nói trên có thể được sản xuất tại Mỹ chứ không phải là "hàng nhái, hàng dỏm" của mấy anh Trung Quốc vì tôi thấy có chữ ISO 12312-2 nói trên. Mừng quá!

Trời đang nắng chang chang tự nhiên tối om, mặt trời như không còn nữa nên khí lạnh lan tràn một ít phút giây khi có nhật thực toàn phần nên con người ngày xưa cho rằng đó là điềm xấu, có ma quỷ hiện hình nên phải đánh trống to tiếng để đuổi ma quỷ đi.

Xin mời đọc qua một tài liệu về sự mê tín khi có nhật thực dưới đây nhé:

Nhật Thực và Một Số Truyền Thuyết Mê Tín

Người Việt cổ đại cho rằng nhật thực là lúc mặt trời bị con quỷ đội lốt con cóc ám mặt trời, do đó người ta phải đánh trống, đánh pèn gây thật nhiều tiếng động để đuổi con quỷ đi mà cứu mặt trời.

Một số nền văn hóa tin rằng nhật thực là do các thần linh tranh chấp, đánh nhau, có ảnh hưởng đến phụ nữ mang thai và màu sắc của hoa khi trồng vào thời gian xảy ra nhật thực. Vì vậy họ bảo phụ nữ và trẻ em phải ẩn núp trong nhà thật kỹ.

Tại Ấn Độ, một số bộ tộc tin rằng đồ ăn nấu trong thời gian có nhật thực sẽ không sạch, không ngon và nhiễm độc, không nên ăn!

Tại Ý, người ta tin rằng những cây hoa được trồng trong thời gian xảy ra nhật thực sẽ ra hoa với màu sắc rực rỡ hơn và khuyên nên trồng một loại cây gì khi có nhật thực.

Người Batammaliba ở Togo và Benin tin rằng nhật thực xảy ra vì mặt trời và mặt trăng đang đánh nhau. Do đó, để giành lại mặt trời, người trên Địa cầu được khuyên là phải im lặng và hòa thuận với nhau.

Mê tín tệ hại nhất thuộc về người Aztecs cổ đại vào thế kỷ 16. Họ cho rằng nhật thực là vì có xung đột giữa các thiên thể trong vũ trụ. Họ mô tả như là một “náo loạn và mất trật tự” (tumult and disorder) và nhà truyền giáo fray Bernardino de Sahagun đã hô hào đem những người có da sáng ra làm vật hy sinh để tế thần vì quá hoảng sợ rằng mặt trời sẽ biến mất vĩnh viễn và ác quỷ của bóng tối sẽ xuống và ăn thịt con người!

Một số người Á đông tin rằng mỗi một lần nhật thực sẽ báo điềm một thay đổi về chính trị trên thế giới.

NGUYỄN CHÂU (tổng hợp)

(Nguồn: Trích www.baocalitoday.com)

Mời đọc thêm các câu chuyện thần thoại liên quan đến Nhật Thực cho vui nhé.

Các câu chuyện thần thoại

Nhật thực năm 1133 trước Công nguyên từng được gọi là nhật thực vua Henry của Anh. Khi Henry I qua đời không lâu sau hiện tượng này, nó càng khẳng định niềm tin rằng đây là một dấu hiệu xấu đối với các vị vua. Người Trung Quốc từng cho rằng việc dự đoán nhật thực rất quan trọng, vì chúng có thể là mối đe dọa đối với các hoàng đế. Năm 2134 trước Công nguyên, vì không thể dự đoán, hai nhà chiêm tinh học đã bị chặt đầu.

Trong thần thoại của Ấn Độ giáo, những con quỷ rắn Rahu và Ketu được cho là nuốt Mặt Trời, hút ánh sáng và là nguyên nhân làm xuất hiện nhật thực. Trong khi đó đối với người Hy Lạp cổ đại, đây là dấu hiệu của một thảm họa. Chúng xảy ra do sự tức giận và phẫn nộ của các vị thần.

Theo sách Phúc Âm, vào ngày chúa Giêsu bị đóng đinh, bầu trời trở nên tối sầm và đen kịt. Nhiều người già định rằng đây là một phép màu hoặc dấu hiệu của một thời kỳ đen tối. Các sử gia cho rằng nó có liên quan đến hiện tượng nhật thực năm 29 hoặc 33 trước Công nguyên.

Nhật thực xuất hiện ngày 27/1 năm 632 trước công nguyên trùng với ngày con trai của nhà tiên tri Mohammed qua đời. Theo các học giả Hồi giáo, điều này dẫn đến suy đoán rằng đây là điều kỳ lạ để đánh dấu cái chết.

Trong văn học dân gian của Hàn Quốc, Mặt Trời bị những con chó đánh cắp. Còn tại một số khu vực hẻo lánh

của Ấn Độ, ăn chay được áp dụng ở các cộng đồng người nơi mà người dân lo sợ nhật thực sẽ làm nhiễm độc thức ăn.

Anh Hoàng

(Nguồn: Trích vnexpress.net)

Lại có lời tiên đoán là hậu quả của hiện tượng nhật thực là sẽ có thể xảy ra động đất, sóng thần, núi lửa hoạt động, v.v. gây thiệt hại rất nhiều về tài sản và nhân mạng. Thôi thì "Que sera! Sera" chứ biết làm sao bây giờ? Smile!

Youtube Don't Worry! Be Happy

<https://www.youtube.com/watch?v=S9PBchR3Fj8>

833,094 views

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 383-ORTB 795-8-23-17)

THƯƠNG EM NHẤT ĐỜI!

*

Ca dao:

*“Phú Bông dệt lụa, dệt sa
Kim Bông thợ mộc, Ô Gia thợ rừng”*

*

Tặng những người mẹ Phú Bông (Quảng Nam)

*

Theo chân bậc cao niên
Ta đi hết Duy Xuyên*
Chưa tìm ra tín hiệu
Cười vợ giỏi, dâu hiền.

Vậy mà ghé Hội An*
Theo người bạn mê đàn
Đường xa, xem văn nghệ
Đêm về, ta bắt an.

Tương tư mái tóc dài,
Dáng người bước khoan thai,
Răng dễ thương như rứa
Giọng hát tuyệt trần ai!

Em, con gái Phú Bông*
Gánh lụa ra chợ đông

Chiều Thu Buồn

Anh đâu biết nhiều ngày em buồn bã
Bước cô đơn không biết ngả về đâu
Bông vàng mây tím tím thoảng qua đầu
Em chợt nghĩ phải dẫu tình tan vỡ.

Nhớ thuở ấy tim em như ngừng thờ
Ánh mắt anh như thấu rõ tâm can
Anh thì thầm khen tà áo dung nhan
Rồi lặng lẽ kết thơ tình uơm mộng.

Hương thơ anh lay cánh đào xao động
Từng muôn dòng muôn chữ lên hồn cõi
Bóng chiều nghiêng phơi lờ lững bên đời
Anh đứng tựa dưới tàng cây đầu ngõ.

Anh đâu biết em cảm rung từ độ
Mùa thu về trong vườn mộng thơ anh
Chiếc lá thu lưu luyến nhánh thân cành
Không rơi rụng lia xa rừng thu ẩm.

Dòng thời gian thu tàn pha màu thắm
Màu tím đen lồng lộng gió thu sang
Lá buồn đau chết lặng biệt thu vàng
Như những bước chân em chiều hoang lạnh.

Chúc Anh

Tay Ai 5 Ngón Bằng Nhau

Có nụ cười hiền dịu
Ngày nào ta cũng trông.

Ta con trai Bảo An*
Đi chưa hết Điện Bàn*
Đã gặp điều kỳ diệu:
Duyên ngầm, cô Út ngoan.

Cha bảo: “**Đất Quảng Nam
Trai chăm học hơn làm!**”
Bạn bè bên Trà Kiệu*
Gheo ta: “**Nghèo mà ham!**”

Ta vừa ham, vừa tham
Học hành: chưa từng nhàm,
Càng học càng muốn giỏi,
Luôn nhất! Chưa nhì, tam!

Vậy mà về xin Cha
Sắm lễ vật, lựa là
Đi Phú Bông cưới vợ
Lòng hí hửng, hí ha.

Bạn cho mượn đồ Tây,
Cha cậy nhờ Cô, Thầy;
Anh đưa vay chiếc nhẫn
Đi rước Nàng Thơ Ngây.

*

Theo vận Nước rồi rem
Ta tù tội lèm nhèm
Tội: **yêu dân, thương nước;**
Tội tự do khát thèm.

Duyên em không gặp may
Thân cò, lội suốt ngày
Một mình vượt cam khổ
Thương em nuốt đắng cay!

Vậy mà mười đứa con
Vẫn một lòng sắt son
Em một tay cáng đáng
Nhan sắc dần héo hon!

Thương em chịu thù đòn

Bàn tay **ngón ngắn, ngón dài**
Móng tay họ giữa trang dài bằng nhau
(Nào ai năm **móng** chuốt, trau
Cho dài ngoằng, **đủ chiều cao... ngón** nè?
Nào ai sợ **ngón so le?**
Mỗi tuần phụ nữ màu mè phết son.)

Cớ sao cứ mỗi lần hờn
Dem anh so sánh anh Đòn, anh Ca?
Toàn Cây Si Cũ Rích à!
Khen chi họ giỏi, cửa nhà họ to?
(Biết đâu nhờ vợ họ lo
Đảm đang, hiền hậu, cam go theo chồng?)

Út ơi! **Ngón Giữa cao ngón**
Có anh Ngón Nhẫn, Trời trông cạnh em.
Đôi ta: **Út-Nhẫn êm đềm**
Mơ chi Bong Bóng lèm mềm, vỡ mau?

Để yên năm móng đi nào!
Mời ra hữu dụng nhiệm màu bàn tay
Ông tơ, bà Nguyệt se hay
Duyên ta tiền định đã bày Ôn Trên.

Sang giàu sao sánh vận hên
Móng dài quá: xấu, khó bền, cong cong
Với chi Ngón Giữa một lòng?
Nhẫn* anh bên cạnh, Út* vòng nơi nao?

Ban ngày tính chuyện chiêm bao
Nên em quên hưởng ngọt ngào anh trao
Hay em chỉ thích ghen ngào,
Đắng cay, mặn chát lệ trào mới vui?

Người gần san sẻ ngọt bùi,

Không một lời ní non
Thủy chung luôn giữ trọn
Sau, trước đều vương tròn!

*

Chặng cuối đường gian nan
Ôm con gái đầu đàn
Ta lưu lời trần trối:

“Thương Má nhất trần gian!”

Á Nghi, 20.8.2017

***Phú Bông**: tên một làng nay thuộc xã Điện Phong, huyện Điện Bàn, tỉnh Quảng Nam

“Quảng Nam có lụa Phú Bông

Có khoai Trà Đỏa, có sông Thu Bồn”

***Điện Bàn** là thị xã đồng bằng ven biển phía bắc của tỉnh **Quảng Nam**, cách tỉnh lỵ **Tam Kỳ** 48 km về phía bắc, cách thành phố Đà Nẵng 25 km về phía nam, phía bắc giáp huyện **Hòa Vang** và quận **Ngũ Hành Sơn** (thành phố Đà Nẵng), phía nam giáp huyện **Duy Xuyên**, phía đông nam giáp thành phố **Hội An**, phía đông giáp **biển Đông**, phía tây giáp huyện **Đại Lộc**.

***Trà Kiệu** tên một làng thuộc tổng Mậu Hòa, phủ **Duy Xuyên**, nay là **xã Duy Sơn**, huyện **Duy Xuyên**, tỉnh **Quảng Nam**, nằm cách Đà Nẵng khoảng 38 **km** về phía nam, nằm bên cạnh tỉnh lộ 610, gần **thánh địa Mỹ Sơn**. Trước năm 1975 nhiều người còn gọi tên Trà Kiệu là hòn Bửu Châu.

“Đêm nằm nghe trống Mỹ Sơn

Nghe chuông Trà Kiệu, nghe đờn Phú Bông”

Mơ chi khó với, rồi nùi: người xa?

Á Nghi*20.8.2017

***NHÃN, ÚT**: Ngón đeo nhẫn (áp út) và ngón út

BÉ UỐNG GÌ NGỌT THẾ?

Em uống nước gì mà ngọt ghê?

Đôi môi chúm chím hơi trề trề.

Sao cười lí lắc mà xinh thế?

Hỏi uống thức gì mà anh mê?

Á Nghi*20.8.2017

Thơ Nói Vần: ĐỖ DUNG & PHƯƠNG THÚY.

Á Nghi à...

Ý Nga ơi

Nguồn thơ lai láng không vui bao giờ

Ngày nào

cùng ngồi dệt thơ

Hôm nay rót mật tôn thờ Tình Yêu.

ĐỖ DUNG

Những vần thơ nhớ nhung nhiều,

Nhớ quê,

Nhớ Mẹ đến hiu hắt hồn.

Đem thơ ra trải hiu hắt lòng,

Khí giới là bút

Bẻ cong sao đành.

Nung nấu, thúc giục đầu tranh,

Lửa thiêng gìn giữ đợi ngày vinh quang.

Ý Nga danh xưng dân Nam!

PHƯƠNG THÚY

Sent: Mon, Sep 29, 2014 1:27 pm

Trình bày: Á NGHI

Thơ:

HOÀI HƯƠNG

Sent: Friday, September 26, 2014 5:38 PM

Ý Nga, ý của vàng trắng,

Cho nên trái hết tơ lòng thế nhân.

Tình yêu dịu ngọt trong ngần,

Đơn sơ, mộc mạc, vô vàn dễ thương.

Như hương đồng nội thơm lành

Mùi Quê, mùi Nước, mùi Tình, mùi Duyên.

Hỡi cô em gái dịu hiền,

Thơ hay, người lại có duyên quá trời!

Đóa Hoa xứ Quảng tuyệt vời,

Văn chương bất tận, xứ người vang danh.

**Trình bày:
Á NGHI*

Phúc Lộc Thọ

Những ngày đầu Xuân ăn Tết, thiên hạ thường chúc nhau rằng: "Chúc bác được Tam Đa Phú Quý Phúc Lộc Thọ nhé".

thịnh vượng (Lộc), và tuổi thọ (Thọ). Mỗi điều tượng trưng cho một vị thần, ba vị này thường gọi chung là ba ông Phúc-Lộc-Thọ hay **Tam Đa**, và thường không được tách rời.

Ông Phúc tượng trưng cho sự may mắn, tốt lành. Tương truyền, Ông Phúc là một quan thanh liêm của triều đình. Theo quan niệm xưa, nhà đông con là nhà có phúc nên đôi khi còn thấy có một đứa trẻ đang nắm lấy áo Ông Phúc, hoặc nhiều đứa trẻ vây quanh ông hay là có hình ảnh con dơi bay xuống ông (dơi phát âm giống "phúc").

Ông Lộc hay **Thần Tài** tượng trưng cho sự giàu có, thịnh vượng. Theo truyền thuyết, Ông Lộc được sinh tại sông Giang Tây trong thời Thục Hán của Trung Quốc, ông còn là một quan lớn của triều đình, có nhiều tiền của. Ông thường mặc áo màu xanh lục vì trong tiếng Hoa, "lộc" phát âm gần với "lục", tay cầm "cái như ý" hoặc thường có một con hươu đứng bên cạnh (hươu cũng được phát âm giống "lộc").

Ông Thọ tượng trưng cho sự sống lâu với hình ảnh là một ông già râu tóc bạc trắng, trán hói và dô cao, tay cầm quả đào, bên cạnh thường có thêm có con hạc
(Nguồn: Trích trong viwikipedia)

Mỗi người có một định nghĩa khác nhau về hai chữ hạnh phúc tùy theo hoàn cảnh sống và quan niệm sống của mỗi người. Tiền bạc, danh vọng, lý tưởng phục vụ xã hội tổ quốc, sự giàu sang, niềm vui đạo hạnh, niềm vui tinh thần, đôi khi một nơi trú ẩn an lành, một nắm cơm no bụng, một chiếc áo lành để che thân cũng là hạnh phúc của con người.

Niềm vui nhỏ nhoi của người viết mà tôi cho đó là hạnh phúc khi thấy quý bạn cũng có niềm vui nhỏ nhỏ như người viết khi thưởng thức những hoa thơm cỏ lạ mà người viết đem về đây để quý bạn cùng thưởng thức hằng tuần trên trang văn nghệ của tuần báo Oregon Thời Báo.

Người viết thiền nghĩ chúng ta dù theo một tín ngưỡng, một tôn giáo nào cũng được mẹ cha dạy bảo phải biết làm lành lánh dữ, phải biết yêu thương, cư xử hòa nhã, vui vẻ với mọi người mọi vật, phải biết sống trong tinh thần bác ái, từ bi hỷ xả của Chúa, Phật đã dạy.

Khi còn trẻ, chúng ta cần “đem hết sở tài làm sở dụng” làm lợi ích cho mình, cho người giống như cụ Nguyễn Công Trứ. Lúc tuổi già vui thú điền viên, chúng ta cần chia sẻ những kinh nghiệm học hỏi cho thế hệ mai sau, những thú vui thanh nhả với bạn bè cùng tâm cảm để tạo niềm vui cho mình, cho người trong cõi đời phù du này như tinh thần cụ Nguyễn Bình Khiêm đã để lại. Đó chính là ta đã có Phúc Lộc Thọ rồi đấy. Smile!
Theo thiền ý của người viết thì chữ Phúc vẫn được thiên hạ quý trọng hơn chữ Lộc, chữ Thọ vì chưa chắc người giàu có tiền muôn bạc triệu hay người sống lâu trăm tuổi sống vui vẻ, an bình hơn người có Phúc.

Khi mừng sinh nhật bạn bè, người viết cũng chúc Bạn được Phúc Lộc Thọ. Khi dự tiệc ăn mừng nhà mới của bạn hữu, người viết cũng thường hay tặng tượng 3 ông Phúc Lộc Thọ để gia chủ trưng bày trong nhà cho vui cửa vui nhà. Smile!

Vậy Phúc Lộc Thọ là gì nhỉ? Xin mời bạn đọc tài liệu sưu tầm dưới đây nhé.

(Nguồn: Trích trong wikipedia)

Phúc Lộc Thọ hay **Phước Lộc Thọ** là thuật ngữ thường được sử dụng trong văn hóa Trung Quốc và những văn hóa chịu ảnh hưởng từ nó, để nói về ba điều cơ bản của một cuộc sống tốt đẹp là: những điều lành (Phúc), sự

Chữ Phúc thường đi kèm với chữ Đức tạo thành hai chữ Phúc Đức vì những người có phúc đức thường được quý trọng hơn những người giàu keo kiệt, gian tham hoặc người già sống lâu trăm tuổi mà bệnh hoạn rề rề, muốn sống chẳng được, muốn chết chẳng xong vì nghiệp quả chưa trả dứt. Tội nghiệp thật!
Trong mọi tình huống, dù là trong tình huống nguy hiểm mà chúng ta cảm thấy cái Tâm của mình vẫn an nhiên chính là chúng ta đã có phúc đức và bình an rồi, bạn nhỉ?
Mời bạn đọc qua câu chuyện dưới đây xem sao nhé?

SỰ BÌNH YÊN

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên.

Nhiều họa sĩ đã cố công. Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một.

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả. Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh. Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng. Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi, nhưng ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá. Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp. Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa. Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào.

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn, ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá. Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ. Ở đó, giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ, con chim mẹ an nhiên đậu trên tổ của mình... Bình yên thật sự.

"Ta chiêm bức tranh này! - Nhà vua công bố - **Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có**

tiếng ồn ào, không khó khăn, không cực nhọc. Bình yên có nghĩa ngay chính khi ta đang trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim. Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên".

Vi tính: Cát Tường - Diệu Tường

Trình bày: Nhân Văn - Linh Thoại

Nhị Tường dịch

(Nguồn: Tu viện Quảng Đức)

Xin mời bạn đọc tiếp tài liệu vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết nhé. Smile!

NHÂN TRUNG DÀI SỐNG LÂU

Một hôm vua *Vũ Đế* nhà Hán nói với các quan rằng: "Ta xem trong sách tướng có nói: Người ta *nhân trung* dài một *tấc*, thì sống lâu một trăm tuổi".

Đông Phương Sóc đứng bên, phì cười. Các quan cho là vô phép.

Đông Phương Sóc cất mũ, tạ rằng: "Muôn tâu *Bệ hạ*, kẻ *hạ thần* không dám cười *Bệ hạ* chỉ cười ông *Bành Tổ* mặt dài mà thôi."

Vua nói: "Sao lại cười ông *Bành Tổ*?"

Đông Phương Sóc nói: “Tục truyền ông Bành Tô sông tám trăm tuổi, nếu quả thực như câu trong sách tướng Bệ hạ vừa nói, thì nhân trung ông dài tám tấc, mà nhân trung dài tám tấc thì mặt ông dễ dài đến một *trượng*”. Vua Vũ Đế nghe nói, bật cười, tha tội cho ông.

SỬ KÝ

Giải nghĩa

- Vũ Đế: vua nhà Hán trị vì bên Tàu 140 - 88 trước Th. ch.
- Sách Tướng: Sách dạy thuật xem hình, sắc, thần, thái (vẻ, dạng) con người mà đoán người ta hay, hay dở.
- Nhân trung: chỗ trống từ dưới mũi xuống đến hết môi trên.
- Tấc: đây là một tấc Tàu.
- Đông Phương Sóc: bày tội vua Vũ Đế nhà Hán là người ăn nói giỏi, tính hay khôi hài.
- Hặc: đem cái tội người ta ra mà xin trừng trị.
- Cắt mũi: khi quan có tội phải lột mũi ra.
- Bệ hạ: bệ: thêm, hạ: dưới, bày tội gọi vua, không dám chỉ trích vua, chỉ dưới thêm nhà vua là có ý kính.
- Hạ thần: bày tội tự xưng trước mặt vua.
- Bành Tô: tên ông lão đời cổ cho là sống lâu lắm.
- Trượng: một trượng là mười thước.

Lời bàn

Vua Vũ Đế nhắc câu trong sách tướng là có lòng tin tướng thuật. Đông Phương Sóc cười, rồi nói như thế, tuy là khôi hài, nhưng thực có ý làm cho phá được sự tin sảng của vua. Nhân trung nào có phải là cái thước đo sự thọ, yếu của người ta đâu? Hay là phải ăn ở cho nhân từ, làm việc cho chăm chỉ, biết tiết độ, biết tiết dục, may mới có cơ hồng sống lâu được?

Tác phẩm, tác giả, nguồn

- Tác phẩm: Cổ học tinh hoa
- Tác giả: Nguyễn Văn Ngọc, Trần Lê Nhân
- Nhà xuất bản Thọ Xuân, Sài Gòn 1957
- Nguồn: TVE-4U

Để được sống trường thọ thì cần phải có sức khỏe nhất là phải có Cái tâm An Lạc thì mới có thể hưởng thụ được cái hay cái đẹp của cuộc đời đem đến cho chúng ta.

Kính mời quý anh chị thưởng thức youtube Chữ Tâm Trong Thư Pháp vì người viết rất thích nghệ thuật thư pháp, vì theo thiên ý của người viết, đó cũng một phương pháp hành Thiền. Smile!

Chữ Tâm Trong Thư Pháp. - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=jQj3L-o7N7w>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 382-ORTB794-81617)

HỎI ANH NGHE!

Phòng đông, chen những là người
Một thôi ánh mắt mà ơi ngượng ngừng
Một mình em, chẳng ai chung
Nên em bối rối, thẹn thùng ghé nơi!

BIẾT... “LO”!

Mỗi ngày em chạy bộ
Có gặp người “tương lân”,
Có anh nào đồng bệnh:
Ham thể dục hơn ăn?

Làm sao không thấy nụ cười
Người ta đang ngắm, kêu trời được đâu
Em không nói được nửa câu
Khi người đến hỏi, cúi đầu: **“Đạ! Thưa!”**

*

Rồi Người Ta trầu cau đưa
Bây giờ “cá chậu” đã vừa... mấy mươi
Mấy mươi năm, chỉ một người
Không quên ánh mắt cùng lời ai yêu.

Bây giờ tuổi cũng sắp... nhiều
Thương xưa, mai giữ, chắt chiu có tròn?
Bây giờ em vẫn sắt son
Tình xưa có được núi non cao hoài?

Á Nghi*15.8.2017

HƯƠNG THỦY

*Cho tôi mượn chiếc nón xinh
Khoe làng, dạo xóm, chụp hình nhìn chơi
Cám ơn em, cám ơn đời
Cho tôi ghi lại một thời kiều sa*
Á Nghi, 14.8.2017

MÌNH DƯ MUỐI RỒI CÙNG

*Sao anh rất ngọt ngào
Mà em sản xuất muối?
Khóc hoài sao anh đổ?
Thôi mặn chát giùm nào!*

*Bên cá muối xào lăn,
Dĩa thịt kho mặn đắng,
Em còn lời nặng nặng,
Muối ngự toàn bữa ăn.*

*Một vựa muối rồi nha!
Đã chắc da, chắc thịt,
Mau hòa! Đừng thút thít,
Đừng giận anh nữa mà!*
Á Nghi*6.8.2017

HONG HOÀI CHỮA KHÔ

*Em ngồi hong tóc, nhớ anh
Tóc vui từng sợi, nắng hanh héo người
Em ngồi nhớ lại nụ cười
Tóc khô mà để cho người ướt... mi.*
Á Nghi

Đoạn đường em chạm gót
Bắt buộc ngang nhà anh
Ngày nào anh cũng nguyện:
“Trời luôn luôn trong lành”!

*

Mấy tuần nay trời đẹp
Mà không thấy em đâu
Anh quên ăn, mất ngủ
Ai nhớ một người sầu?

Tim em, anh tập... chạy
Quanh cả xóm, lòng vòng
Rồi xa hơn, xa nữa...
Mặc mưa gió khóc ròng.

Ba tưởng ngoan, nên dặn:
*“Tập thể thao siêng năng
Để giữ gìn sức khỏe
Tiền bạc sao sánh bằng!”*

Một hôm đưa tiễn bạn
Ra yên nghỉ ngoài... đàng,
Đang chia hương các mộ
Giật mình thấy hình nạng:

*

Trên mộ bia, đón nắng
Em cười trông thật xinh.
Lần đầu biết danh tánh
Sao mà thật tội... tình!

Anh ước như thằng bạn
Dọn nhà ra cạnh bên
Hai ta làm hàng xóm
Tha hồ mà... làm quen!

*

Thế rồi anh thay đổi:
Bắt đầu hơi muộn màng
Siêng chạy trưa, chiều, sáng
Chăm hai mộ gọn gàng.

Siêng dâng hoa Người Ấy
Cười theo nàng từng ngày
Phước lây, thằng bạn hưởng
Nằm cạnh nàng nơi đây.

*

Ba khen: *“Nhìn bạn chết
Tự nhiên con biết... lo
Cứ ở nhà, trắng bệch
Cô nào dám rước cho?”*
Á Nghi*15.8.2017

Vợ Hiền Vợ Dữ Vợ Tốt Vợ Xấu

"Người viết nhớ đã có lần người viết đã nói với những người bạn trẻ "tóc húi cua" của người viết rằng: "Bạn hãy lấy vợ đi, nếu gặp người vợ hiền, bạn sẽ được hạnh phúc, nếu gặp người vợ dữ, bạn sẽ thành triết gia. Đẳng nào cũng có lợi cho bạn cả. Đó là lời Socrate đã nói, chứ hồng phải tui nói đâu nhé." Chắc ai ai cũng biết Socrate là một triết gia nổi tiếng và đã có một bà vợ... dữ. Smile!"

Khi ngồi xem phim tình cảm xã hội Đại Hàn với chàng mỗi tôi cho có một chút "tình điệu tuổi ...hạc vàng" khi thấy những cặp tình nhân đau khổ vì tình duyên trắc trở, đời sống đời chết với nhau, người viết thường đùa với chàng rằng: "Cứ cho họ lấy nhau đi thi hết còn là người tình trong mộng nữa" vì có một triết gia nào đã nói: "Hôn nhân là một cuốn sách, chương một viết bằng thơ, chương hai viết bằng văn xuôi, các chương còn lại viết bằng thẻ khẩu chiến."

Của Beverley Nichols

Mà hình như đúng như thế vì hình như vợ chồng nào cũng "khắc khẩu" với nhau sau nhiều năm "sống chung hòa bình" với nhau. Chàng không còn là "chàng hoàng tử bạch mã đẹp trai, lịch sự, 'galant'" như ngày xưa mà trở thành "ông kẹ". Nàng không còn ngoan hiền, dịu dàng như lúc chàng đang trở tài "cua" nàng mà trở thành "bà chằng lửa", nhất là khi quý "tân nhân và tân giai nhân" này trở thành "lão trượng" và "lão bà bà".

Khi lớn tuổi, chàng hay nàng thường hay "bị kém thính thị" không nhiều thì ít, nên nhiều khi "chàng "hay" nàng" không nghe hết được lời nói của nhau hoặc "ông nghe gà, bà nói vịt" nên họ thường cãi nhau chí chơé như "hai con khi già" của nhà văn nữ Nguyễn Nhung. Smile!

Hoặc là vì chàng quá "nghe ngễng" nên nàng phải nói to tiếng thì chàng mới nghe được. Người bên ngoài nghe nàng nói lớn tiếng như thế, nghĩ rằng hai người đang cãi nhau hoặc là nàng đang "ăn hiếp" chồng. Amen! Thật tình, người viết đây nhiều khi cũng lâm vào trường hợp "nói nhỏ thì chàng không nghe rõ, còn nói lớn thì bị chàng la "sao mà to tiếng thế?". Người viết không biết thế nào để "vạn âm thanh vừa đủ nghe, để không làm phiền lòng hàng xóm đang cần sự nghỉ ngơi". Rồi tự "nhiên, tôi không còn là "hiền phụ" mà trở thành "ác

phụ" hồi nào tôi cũng không biết nữa, khi phải nói to tiếng với chàng để chàng nghe được lời của nàng "thưa thốt. Smile!"

Khi đã vương chân vào đời sống vợ chồng rồi, văn hoá Đông và Tây đều khuyên cả vợ lẫn chồng muốn cho có hạnh phúc gia đình thì phải thuộc lòng lời răn dưới đây:

“Chữ **“NHỊN”** là của báu trong gia đình”
Danh ngôn phương Đông

“Muôn gia đình hạnh phúc thì người vợ phải biết mù và người chồng phải biết điếc”
Montaigne

Và tốt nhất Bạn và tôi phải hiểu rằng:
“Không ai dạy được bạn về cách sống hạnh phúc trong hôn nhân, bạn hãy tự học lấy” nhé!

Không phải chúng ta chỉ mong cầu chúng ta sẽ được hạnh phúc trong hôn nhân mà thôi mà chúng ta còn mong ước cuộc đời của ta luôn luôn được hạnh phúc nữa đấy!

Nhưng thế nào là hạnh phúc? Cũng như danh từ “Tình Yêu” rất khó giải thích cho đúng nghĩa “làm sao cắt nghĩa được tình yêu” như đã nói, danh từ “Hạnh Phúc” cũng trừu tượng, mơ hồ đến nỗi có người phải thốt:

“Hạnh phúc là điều gì đó quá đổi mơ hồ mà ta buộc phải mơ đến nó”.

Comte De Bellege

Hạnh phúc thật là khó cắt nghĩa quá, phải không bạn?

Hạnh phúc khi ẩn khi hiện, khi có khi không tùy theo quan điểm, cách nhìn của mỗi người về hạnh phúc, tùy theo hoàn cảnh sống của mỗi người vì chưa hẳn người giàu ở nhà cao cửa rộng là người có hạnh phúc và cũng chưa chắc người nghèo ở nhà tranh vách lá là người không có hạnh phúc, bạn nhỉ?

Nhiều cuộc khảo cứu cho thấy rằng: **“Những người không hạnh phúc là những người thường lo nghĩ, luôn bất đồng và không chấp nhận ý kiến của người khác.**

Người có hạnh phúc là người dễ hòa đồng với mọi người chung quanh, có thể chấp nhận những điểm bất đồng một cách dễ dàng, uyển chuyển, có lòng thương yêu và tha thứ.”

Cũng có thể những người không có hạnh phúc là những người thích so sánh với người khác những gì mình **đã có** với những gì mình **muốn có** và luôn luôn **đuối bất** những gì mình muốn có. Ví dụ như chúng ta không bằng lòng với ngôi nhà chúng ta đang ở, cái xe chúng ta đang đi vì người bạn của ta mới mua một căn nhà to đẹp hơn cái nhà ta đang ở, đi xe BMW sang trọng hơn cái xe Honda ta đang đi trong khi khả năng tài chánh của mình không thể thỏa mãn ước muốn mua nhà lớn xe đẹp được!

Thế là chúng ta buồn bực, thế là chúng ta đau khổ!

Bạn có đồng ý với tôi chăng: có những ước muốn có thể làm thăng hoa cuộc sống nhưng cũng có những ước muốn quá sức, không chính đáng làm mất đi hạnh phúc gia đình mà mình đang có vì ước muốn thì vô giới hạn, không có điểm ngừng?

Nhà Phật gọi những sự so sánh đó, những ước muốn đó là những **“phiền não”**. Nếu ta bớt đi được những phiền não đó thì ta sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.

Hãy cảm thấy hạnh phúc với những gì mình đang có trong tầm tay và tự nhủ rằng: “Những người ở nhà to, đi xe đẹp kia có thể là những người đang mắc nợ như “Chúa Chôm”, nếu mất việc thì họ sẽ mất nhà mất xe ngay.”

Vậy bạn hãy cùng tôi vui sướng đi khi bạn và tôi còn đang còn ở trong ngôi nhà nhỏ bé nhưng ấm cúng hiện tại, bạn nhé!

Năm 2012, nhà văn Tràm Cà Mau đã phát hành Tập Truyện Ngắn Vợ, có bài viết về "Vợ Tốt", và cũng có bài viết về Vợ "Không được tốt" rất hay và có thể xảy ra trong đời sống hằng ngày của cuộc đời. Bạn có thể tìm đọc để cho đời vui vẻ hơn nhé.

Nhưng xét cho cùng “phụ nữ cũng giống như... cây quýt mà thôi. Cùng một loại quýt, trồng ở đất này cho trái chua nhưng đem trồng trên đất khác thì cho trái ngọt. Người phụ nữ nào cũng có thể là người vợ ngoan hiền nếu gặp người chồng biết thương yêu, tôn trọng mình. Không sa đà vào những cuộc tình phù phiếm bên ngoài, biết chia sẻ tâm tình với vợ, giúp vợ việc nhà, không đánh mất mình trước những cám dỗ, cạm bẫy... Sống với người đàn ông mà mình kính yêu, tin cậy, có lẽ người phụ nữ nào cũng trở nên ngoan hiền.”

(Theo *Hạnh phúc gia đình*)

Xin mượn bài thơ vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Vợ tốt

Phải đẹp gái
Không kiêu sa
Thích ở nhà
Lo nội trợ

Không các có
Chửi chồng con
Không phân son
Không nhiều chuyện
Không hà tiện
Không cầm rằm

Phải siêng năng
Không lười biếng
Nói nhỏ tiếng
Biết chiều chồng
Giỏi nữ công
Và gia chánh.
Biết làm bánh
Nấu ăn ngon
Biết dạy con
Ứng xử tốt

Không quá dốt
Không quá khôn
Không ôm đồm
Không ủy mị
Không thiên vị
Không cầu kỳ
Không quá phì
Không quá ốm

Không dị hợm
Không chanh chua
Không se sua
Không bẻm mép
Không bép xép
Không phàn nàn.

**Không có đâu
Đừng có kiêu!!!**

Smile!

(Nguồn: Email bạn gửi- Cám ơn chị Ngọc Liêng)

Vợ, chồng hiền hay chồng, vợ dữ nhiều khi cũng được biểu hiện qua gương mặt bên ngoài vì nét thiện lành hay nét hung dữ là do cái Tâm của mình như thế nào mới sinh ra cái Tướng như thế này.

Xin mời thưởng thức youtube Tương Tự Tâm Sinh dưới đây để có thể thay Tâm sửa Tướng phần nào được hay không nhỉ? Smile!

Youtube Tương Tự Tâm Sinh

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 381-ORTB 793-8917)

Giọt Cà Phê

Sáng nay dậy lễ mê
Nhắm nháp ly cà phê
Thấy ngon và khỏe ghê
Mặt không buồn con mê

Hôm nay một ngày hè
Nơi đây chẳng có ve
Đề nghe kêu kêu về vẽ
Bàn giấy phone re ré!

Màu đen giọt cà phê
Đề cuộc đời chẳng tề
Tinh táo đuổi con mê
Ngày không dài lê thê!

Làm xong việc đi nhé
Mọi thứ cũng chẳng hề
Làm tâm trí bọn bề
"Quảng gánh lo đi " nè!

Ta không là một kẻ ...
Vô tình, sống vui vẻ
Vô tâm không liên hệ
Vội vã rời đám mê!

Một ngày trôi nhè nhẹ
Một chút gì chẳng lẽ
Làm lòng mình thất se
Thôi thông thả đi về...

Thu Hương

ĐÂU CÓ?

Đảng “mình” đâu có giết ai,
Đâu ai bị chết phò ngoài máu me
Tài cao đảng phủ màu mè:
“Tù nhân tự tử giật le dây thừng!”

Đảng “mình” đâu có trị, trừng
Nhân quyền, dân chủ? Lừng khùng chết ngay!

CÀ PHÊ VÀ HÈ

(Cảm tác từ bài viết “Cà phê và via hè”)

Ở đây có cà phê via hè,
Phong cách như đường phố Paris,
Những ngày tàn mùa đông, còn lạnh,
Ra quán ngồi uống ly cà phê.

Dưới mái hiên che, dưới chiếc dù,
Bàn ghế rộn ràng mùa xuân về,
Chọn chiếc bàn trên hè phố hẹp.
Ly cà phê ấm gió cuối mùa.

Cà phê với nhiều loại bánh ngon,
Hạnh nhân cookies hay muffin,
Mùi vị bánh mì nóng baguette,
Hay bánh bơ croissant thơm dòn.

Dùng chân quán cà phê via hè,
Có khi nhìn đời như giấc mơ,
Đếm từng giọt cà phê triết lý,
Thả hồn vào một cõi trầm tư.

Hết những ngày xuân đến ngày hè,
Bàn ghế vẫn còn đó đợi chờ,
Cà phê không bao giờ vơi cạn,
Với những tâm hồn phóng khoáng kia.

Những ngày mùa hè nắng không nhiều,
Đủ để hẹn hò khi đang yêu,
Bên ly cà phê cùng nắng gió,
Tận hưởng mùa hè ta có nhau.

Và mùa thu đã đến bao giờ,
Trong ly cà phê có vẩn thơ,
Người uống cà phê là thi sĩ,
Khi chiếc lá vàng vừa bay qua.

Quán via hè theo mùa buồn vui,
Hè phố người qua lại ngược xuôi,
Mai mùa thu chết, mùa thu hết,
Hè phố dần thưa vắng bóng người.

Đảng “mình” đâu có ra tay
Chỉ thuê du đảng vẽ, bày công an
“Côn” an: công cán, công cán
“Côn” an công đảng, đời tàn dân ta.
Ý Nga*4.8.2017

Là lúc mùa đông sướt mướt về,
Ngọn gió lạnh căm thối tứ bề,
Tuyết rơi trắng xóa trên đường phố,
Chìm khuất vào đâu quán vỉa hè?
Nguyễn Thị Thanh Dương
(August, 05, 2017)

Xin Đừng Để Hương Phai

Từ lúc chiếc tắc-xi dừng lại trước cửa quán, người đàn ông đã có vẻ phân vân khi đẩy cái cửa kính bước vào, tôi đoán ông ta là người Việt Nam, nhưng hơi ngạc nhiên sao ông lại vào đây vì quán này không phải của người Việt và những đồ ăn thức uống cũng không hợp khẩu vị của người mình, và tôi làm ở đây vài năm qua biết chắc điều đó.

Người đàn ông ngoài tuổi lục tuần, nhưng trông vẫn còn tráng kiện, đẹp lão. Từ lúc bước vào quán, ông có vẻ sốt ruột, bồn chồn, hơi có chút khó chịu trên nét mặt, thỉnh thoảng lại nhìn vào cái đồng hồ trên tay, rồi lại nhìn ra cửa, như đang chờ đợi ai, sau khi gọi một chai Heniken, được thằng Thomas đem đến tận bàn gặt đầu chào lễ độ.

Ấy chết, sao trông ông có vẻ quen lắm, không sai, dù sao trí nhớ tôi vẫn còn tốt, và tôi đã nhận ra ông vì chính hình ảnh ông đã ngự trị ở bìa sau một vài quyển sách, mà tôi là đọc giả hâm mộ. Và ô kìa. mắt ông sáng lên khi có tiếng động ở cửa, ông đứng dậy thật nhanh và đón vội người đàn bà mới đến, đưa vào bàn, ông kéo cho bà cái ghế cạnh ông. À thì ra người ông chờ đợi là đây.

Tôi biết chắc bà cũng là người Việt dù chưa nghe bà lên tiếng, Bà cũng không còn trẻ lắm, với cái áo sơ-mi vàng viền đen thanh thoát, đi liền với cái váy vải xếp đen rất dịu nhẹ, mái tóc buông lung chùng bờ vai, nhất là khuôn mặt, nhìn không đẹp nhưng có nét nhu mì, đôn hậu, và cặp mắt biết cười.

Người đàn bà nhỏ nhẹ lên tiếng sau khi né người gỡ đôi tay người đàn ông cố gắng ôm bà thật chặt

- Em xin lỗi đã để anh chờ, Anh không có đi lạc chứ?

Người đàn ông lộ vẻ bất bình, hơi một chút bực dọc trong lời nói:

- Gã tắc-xi thật tài tình, hẳn biết cái quán này rành lắm, hẳn chạy đến đúng phóc, nhưng sao em lại chọn cái quán lạ này, mà không là...

- Hotel hay một nhà hàng sang trọng?

- Em thông minh lắm mà!

- Em có lý do để hẹn anh đến chỗ này.

- Tại sao lại ở một nơi chẳng có chút gì tình tứ, thơ mộng?

- Nhưng sẽ không ai bắt gặp chúng mình, và câu chuyện mình trao đổi hôm nay, nếu họ có nghe họ cũng chẳng hiểu gì, chẳng biết mình là ai.

Tôi định hả họng lên tiếng nói Bà làm rồi, có tôi ngồi sát đây và nghe lời nói của quý vị rõ mồn một dù quý vị đang thâm thì tâm sự.

Người đàn ông nhìn đắm đuối vào mắt người đàn bà rồi lên tiếng:

- Em càng ngày càng đẹp ra, so với lần đầu mình gặp, sợ rằng anh không chịu nổi phải cách xa em lâu nữa.

Người đàn bà cười nhẹ, về đùa cợt:

- Mới đến đây sao vội nói chuyện chia xa.

- Anh có linh cảm như vậy, khi anh bước qua cánh cửa cái quán này, anh vượt đường xa mấy trăm dặm đến đây, chẳng lẽ chúng mình...?

- Thì mình cũng đang tâm sự, trao đổi câu chuyện đây mà!

- Nhưng anh muốn được ôm em vào lòng, anh muốn được hôn lên đôi mắt em, anh muốn... , nhưng ở đây.. Người đàn ông dừng lại với vẻ hậm hực, bức rức.

- Em đã từng nói với anh là đừng có đến, nhưng anh cứ cả quyết anh sẽ làm chuyện muốn làm, có đúng vậy không?

- Em biết mà! Anh yêu em, anh nhớ em quay quắt, chuyện đến đây gặp em là chuyện dĩ nhiên rồi, nhưng mà...!

Chợt người đàn bà cười phá lên:

- Anh làm như mình là cậu trai mới lớn, mới biết yêu lần đầu nên nôn nóng đi gặp mặt người yêu.

- Chuyện tình cảm đâu phân biệt trẻ hay già, trái tim ngày nào còn nhịp đập, mạch máu còn dẫn máu về tim là còn rung động trước tình yêu, em tưởng anh đùa sao? người đàn ông hơi lớn tiếng

- Anh chẳng đùa và em cũng đang nói thật, nếu anh thật sự thương yêu em hãy giữ cho em cuộc sống như hiện tại, cũng chẳng phải em thủ tiết thờ chồng như những người đàn bà tiết hạnh khả phong ngày xưa, dù chồng em mất đã hơn năm năm rồi, nhưng em còn đứa con gái và người chồng bản xứ của nó, từ lâu rồi chúng vẫn quý trọng em.

- Em phải có cuộc sống riêng của em chứ, Em là cánh hoa còn đẹp với đầy đủ sắc hương, tại sao em không chấp nhận tình yêu của anh, chẳng lẽ em cứ để thời gian cuốn trôi, và em chịu sống âm thầm như vậy, cho đến một ngày hoa héo, hương phai. Em đừng để mùi hương phai chứ!

Một thoáng nín lặng, bỗng người đàn bà ngược mắt, đôi mắt biết cười lên tiếng:

- Cảm ơn anh, cảm ơn nhà văn của em, tự nơi anh đã mớm cho em suy nghĩ rất độc đáo, chỉ một câu nói của anh thôi, em có thể áp dụng vào cuộc sống những ba người, anh đoán thử đi!

- Anh đã dành trọn tình cảm cho em rồi còn đoán, giải gì nữa!

- Em vui vì tình anh trao tặng nhưng em sẽ không nhận mà sẽ trả lại cho anh, để anh đem về tặng lại cho chị nhà. Đúng, hãy “đừng để mùi hương phai” anh ạ. Chính chị ở nhà mới là đóa hoa có đầy đủ sắc hương mà anh phải cố giữ đừng để mùi hương phai!

- Anh chưa hiểu hết ý em?

- Đơn giản thôi, anh đã biết nhưng có lẽ anh không muốn nhắc: ngày nào anh đi lính trận miền xa, bỏ chị ở lại nhà với mỗi năm có vài tuần đi phép. Chị một thân một mình phải lo nuôi dạy 3 đứa con của anh trọn vẹn, rồi hơn mười năm anh đi tù cộng sản, chị một thân bưng chãi, cực nhọc trăm bề, để kiếm miếng ăn vừa nuôi con, lo cho cha mẹ chồng đầy đủ, lại lo tiếp tế cho chồng, phải làm tròn bổn phận dạy dỗ con thế cho anh, cả việc chống chọi với những áp bức, bất công của chính quyền mới, chực chờ để đề lên đầu lên cổ những người đàn bà mang danh “vợ nguy”. Ngay cả những cám dỗ rất “đời thường” mà một người đàn bà còn trẻ đẹp phải quyết tâm lắm mới vượt qua... , Ngần ấy những nhọc nhằn chị cam chịu đựng, nhưng chị vẫn đứng thẳng đến lúc anh về và sang đến bên này. Đóa hoa tuy có tàn phai sắc thắm, có rũ cánh đài trang, nhưng hương nhụy vẫn kết tụ thành một khối thơm nồng, vẫn một lòng chung thủy với anh, sao anh nỡ quay đi rồi thổi ngược luồng gió mạnh trở về, sao anh không nâng nui đóa hoa cho trọn, vun thêm chất ngọt tình yêu, và luôn tâm niệm: đừng để mùi hương phai mới đúng. Và nữa, chính anh, anh cũng phải giữ mùi hương của riêng mình chứ, anh ngạc nhiên và sẽ hỏi: anh làm sao có hương mà giữ? Anh lắm rồi, một nhà văn mà nhiều người biết tiếng quen tên, tác phẩm đầy dẫy bên ngoài, chính là hương thơm tiềm ẩn, không lẽ chỉ vì một người đàn bà tầm thường như em mà anh chịu hy sinh tất cả, cả tiếng tăm để bị đời chê trách. Không! chính anh cũng phải tự nhủ lòng: “Đừng để mùi hương phai”! Và cho cả em nữa, nếu anh cho rằng em là đóa hoa còn đủ sắc hương, sao nỡ bẻ cành cho hoa héo hương phai, cũng phải giữ cho em và đừng để em phải mang tiếng phá hoại hạnh phúc của người trong khi tuổi đã về chiều, có phải từ nơi em “đừng để mùi hương phai” cũng được trân quý?

Người đàn ông ngó sững người đàn bà, đôi mày nhíu lại, ông thở ra một hơi dài, dường như muốn trút bớt cơn giận:

- Tại sao cái gì em cũng có thể xoay chiều được hết vậy? Anh đã nói với em từ lâu rằng bà nhà anh đối với anh.

- Như hai người bạn, chỉ còn nghĩa chứ không có tình, nên không có cảm giác để gần gũi nhau... người đàn bà hốt ngang câu nói.

- Lần đầu tiên gặp em, anh đã có linh cảm mình sẽ yêu nhau, chỉ tiếc rằng.

- Gặp nhau quá muộn màng và ai cũng đã bị ràng buộc.

- Em lạnh quá! Và cũng vì cái sự lạnh lợi, tính đôn hậu của em đã khiến anh yêu em, yêu vô cùng, càng yêu anh lại càng sợ mất em...

Người đàn bà lại cười và hỏi:

- Nếu không để mất em, anh sẽ làm gì?

Trầm ngâm hồi lâu, ông ta lên tiếng:

- Xét về tình cảm, anh không có tội vì yêu em, nhưng lý trí thì không cho phép anh, nên anh đang bị dẫn dắt, khổ sở, cũng chưa biết phải giải quyết như thế nào, nên anh liều bay sang đây để gặp em, anh muốn được ôm em vào lòng một lần cho thỏa nhớ mong, nhưng nơi đây...

- Dù nơi đây hay nơi nào khác cũng không có gì khác nhau đâu. Tình yêu anh trao, cứ coi như cho một nhân vật trong tiểu thuyết của anh, những nhà văn như các anh, khối óc tưởng tượng và hiện thực, khoảng cách chắc cũng chẳng xa xôi gì, có phải vậy không?

- Hình như em đang đùa giỡn? anh đã bay gần ngàn cây số đến đây chẳng lẽ chưa chứng minh được tình yêu của anh, đâu phải đến để nghe em đùa.

Hớp một ngụm nước trắng từ lúc mới vào bà đã gọi, trầm ngâm hồi lâu, bà thong thả lên tiếng:

- Em không đùa, nhưng từ trước đến giờ em vẫn giữ ý riêng em. Tin anh ư? Để làm gì? Dù không phải là một người biết tính toán, nhưng em còn suy nghĩ để biết mình phải làm gì, tại sao phải lao đầu vào ngõ cụt?

- Chấp nhận tình yêu của anh mà vào ngõ cụt sao? Em nói gì kỳ lạ vậy? Người đàn ông gần giọng.

- Anh cho là kỳ lạ, nhưng với em đó là sự thật. Tại sao em lại chen chân vào cuộc sống hiện có của gia đình anh trong khi em biết rất rõ...

- Nhưng anh đã nói rồi, anh yêu em mà!

Người đàn bà nhoen miệng cười nhưng không thành tiếng, bà ngó chăm chăm vào mắt người đàn ông, từ tốn chậm rãi nói:

- Anh yêu em, đó là quyền của anh, của những người đàn ông muốn có thêm tình cảm với người đàn bà khác ngoài vợ nhà. Nhưng từ chối tình yêu lại là quyền của em. Đâu ai có quyền áp đặt tình yêu của mình vào kẻ khác, có đúng vậy không?

- Tại sao bao nhiêu lần nói chuyện qua điện thoại, em đã không từ chối thẳng thừng, em vẫn luôn khen ngợi nội dung những tác phẩm tình cảm của anh, để rồi hôm nay...

- Hôm nay, ngày qua hay ngày kia thì cũng vẫn một câu em đã nói vừa rồi: Xin đừng để hương phai! Từ lâu, anh đã không chịu lắng nghe lời em nói, anh cứ cả quyết để anh làm điều anh muốn làm, anh vẫn giữ cá tính "chỉ huy" của ngày nào khi còn cầm quân ngoài chiến trận, nên em để tùy anh, sao lại trách em? Nói thật một lần rồi thôi và mong rằng anh đừng giận, em thích văn của anh viết đâu bắt buộc em phải... yêu người?

- Hóa ra từ trước đến giờ tình yêu anh chỉ một chiều? Vậy mà anh luôn có cảm nghĩ em cũng đã yêu anh nhưng còn ngần ngại nên chưa thổ lộ. Mỗi lần nói chuyện với em, là một lần anh thấy đời đáng yêu quá đỗi, tình trong anh như thác lũ tràn về, trước mặt anh ngàn ngọn lửa đam mê, truyền qua đôi bàn tay anh gõ đều trên phím chữ, em truyền cho anh sức sáng tác dồi dào, đến nỗi những nhân vật trong truyện đều phảng phất hình bóng em, sự hiện hữu của em cùng khắp, thậm chí có nhiều nữ độc giả còn hỏi thẳng anh: nhân vật nữ đó là ai? Vậy mà...

- Vậy mà anh không chịu cảm ơn em, người đã luôn mang niềm vui, sự sáng tạo đến cho nhà văn. Nhưng em cũng xin anh thông cảm cho một điều: mang niềm vui đến cho người đâu có nghĩa là phải yêu người trong tình yêu nam nữ? còn nhiều thứ "tình yêu" trải rộng trong cuộc sống hàng ngày. Nếu ai cũng hiểu như anh về em, thì thân này ví xẻ làm bao nhiêu cho vừa? Vì với em, cuộc sống cần phải biết san sẻ những gì hay- đẹp mình có cho tha nhân, biết chia sẻ nỗi đau của người khác, và đem niềm vui đến cho người cần, nếu được. Rất tiếc nhà em vắng số, không cùng đi hết quãng đời còn lại với em, nhưng em còn có đứa con, còn người rể quý. Tuy là người Mỹ bản xứ, nhưng cháu có một giá trị gia đình bền vững. Những người Mỹ có nề nếp, có văn hoá, họ cũng có một nền tảng đạo đức gia đình rất cao, không như một số người mình nghĩ, để rồi vội vã lên án khi làm chuyện sai lầm rằng... học theo lối Mỹ!

Người đàn bà nói một hơi dài, trong khi người đàn ông ngó sững bà ta như bị thôi miên trong trạng thái vừa ngỡ ngàng, nửa hụt hẫng. Và tôi cũng nghe không sót một câu nào. Tự nhiên tôi ước ao phải chi tôi là bạn của bà, để hỏi bà ở nơi nào trong thành phố, mà biết cái quán nhỏ này để sắp xếp cuộc hẹn kỳ thú hôm nay?

Người đàn ông đứng dậy, vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt, như lớp xe bị xì hơi:

- Có lẽ anh nên tìm một chỗ thanh vắng để suy gẫm lại lời em nói. Bao nhiêu háo hức, nôn nao, rạo rức trong lúc ngồi máy bay đến đây, chỉ trong thời gian ngắn đã bị em thiêu hủy, đem ngâm vào thùng nước đá lạnh. Hãy cho anh thời gian, anh sẽ không làm điều gì để em buồn và mất sự quý trọng nơi anh. Có lẽ anh sẽ nhớ mãi câu “Xin đừng để hương phai”!...

Họ ra về, nhưng tôi vẫn còn thấy phảng phất đâu đây một mùi hương. Phải chi mỗi một người trong chúng ta đều biết quý trọng, nâng nui giữ lại mùi hương của riêng mình như lời người đàn bà mong muốn thì xã hội này sẽ đẹp biết bao nhiêu?

Lê Thị Hoài Niệm

Mưa

Anh và em đứng dưới mưa,
Một chiếc dù đủ che vừa đôi ta.
Nhớ thương chẳng cần nói ra,
Vòng tay nhau ấm cũng là lời yêu.

NTTD

Cơn mưa đổ xuống một chiều,
Cho ta gãi gãi, thương yêu nồng nàn.
Cầu trời mưa mãi đừng tan,
Đôi mình cứ thế mà ràng buộc nhau.

PThúy

Thâm mong mưa hạ qua mau,
Cầu vòng bảy sắc đượm màu yêu thương.
Đêm về tác dạ vấn vương,
Ngày mai duyên thắm áo hường tặng em.

Đỗ Thị Minh Giang

Mặc cho mưa ướt lạnh thêm,
Nụ hôn anh vẫn ngọt mềm bờ môi.
Vòng tay quấn quýt quanh người,
Bên anh là cả một trời yêu thương.

Tường Thúy

Tình này muôn kiếp còn vương,
Em mang theo suốt đêm trường canh thâu.
Nụ hôn nồng ấm bên cầu,
Dù mưa ướt lạnh tình đầu khó quên.

Vi Vân

Tình đầu như truyện thần tiên,
Trong mơ bất chợt tình liền biến ngay.
Ngoài trời mưa vẫn còn bay,
Mà tình đầu đã đổi thay mất rồi...

Hồng Thủy

Khi Lão Trọng, Lão Bà Bà Lái Xe

Để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay, người viết xin mời quý bạn đọc một bài thơ vui dưới đây do một người bạn của người viết mới gửi tới.

Bà ngoại em

Bà ngoại em vẫn chưa già.
Chiều chiều bà cưỡi xe ga ra đường.
Mắt bà vẫn rất tinh tường.
Tóc nhuộm ánh tím, soi gương mỗi ngày
Nhưng bà em hát rất hay.
Bà chăm con cháu luôn tay luôn mồm.
Công việc bà vẫn ôm đồm.
Chăm lo con cháu sớm hôm không nề.

Hôm nay cô giáo ra đề.
Bắt em phải tả viết về bà em.
Em tả giống hệt như trên.
Cô bắt viết lại, mắng thêm em rằng..
Đã bà thì phải rưng rưng.
Tóc phải bạc trắng như mây trên trời.
Bà cũng không được ăn chơi.
Vì mắt phải kém và môi nhai trầu
Đã bà là phải ngồi khâu.
Không được ngồi hát Ka-râu-ô-kê.
Nhất là không được ghi đề.
Tuyệt đối không được phóng xe ào ào.
Em nghe chẳng hiểu thế nào
Em phải hỏi mẹ xem sao vụ này.

Tả sai thì lại không hay.
Tả đúng thì lại có ngày ăn roi.
Kiểu này phải bảo mẹ thôi.
Hay đổi bà khác như lời của cô..
(Nguồn: Email bạn gửi- Cảm ơn chị KC)

Đọc xong bạn thấy là các bà nội, bà ngoại thời nay vẫn còn "ngon lành" lắm, chạy xe ào ào ì ì, chăm sóc con cháu lo toan mọi việc khỏe re, chứ không phải là một cụ già tóc bạc phơ, rưng rưng chỉ biết ngồi ngoái trầu ăn, và "tuyệt đối không được lái xe ào ào" như lời cô giáo hướng dẫn đâu nhé. Smile!

Ở bên Mỹ các lão trọng, lão bà bà dù ở tuổi "thất thập cổ lai hy" vẫn lái xe ào ào trên xa lộ đấy bạn ạ!

Tuy nhiên, khi đọc đoạn tin dưới đây trích trong bài viết "Tuổi Già Và Chuyện Lái Xe" của nhà văn Huy Phương, chúng ta cũng thấy hơi sợ sợ khi thấy các lão trọng, lão bà bà này lái xe gần xe chúng ta. Smile!

“... Chiều ngày 16 tháng 7 năm 2003, cụ George Weller, 86 tuổi, đã lái chiếc xe Buick LeSabre năm 1992 của mình xuống đại lộ Arizona, ở Santa Monica, California, để đi tới khu mua sắm Third Street Promenade nổi tiếng ở đây. Cuối con đường, hôm đó người ta đã ngăn lại để dành cho một phiên chợ nông sản cuối tuần. Chiếc xe của cụ Weller đã chạy thẳng đâm xuyên những bảng chặn đường, lao vào khu chợ đang đông người với tốc độ 60 miles/giờ, đã tông chết tại chỗ 10 người, và đã làm 63 người khác bị thương. Weller nói ông đã đạp nhầm chân ga thay vì đạp thắng !

Ngày 8/11, năm 2011, tại một thị trấn Palm Coast, miền Bắc Florida, ông cụ Louis Nirenstein, một người "handicap" thường dùng xe lăn, lái xe hơi, rồi lạc tay lái, chạy vào, cũng một chợ nông sản, làm bị thương 3 người. Cụ cho cảnh sát biết chân ga của cụ bị kẹt.

Cuối năm 2014, bà cụ Beryl Hughes, 84 tuổi, đã bị giam giữ 24 tuần, đồng thời bị cấm lái xe 5 năm, vì tội gây ra tai nạn chết người. Cụ lái chiếc Audi A3, đâm trực diện vào chiếc Honda Civic do ông Brian Bockmaster, 80 tuổi lái, khiến ông Brian phải nhập viện, rồi qua đời một ngày sau đó. Trước khi gây ra vụ tai nạn, bà Hughes từng bị phạt vì lái quá tốc độ hạn định. Bản thân bà Hughes cũng thừa nhận nhiều năm trở lại đây, khả năng lái xe đã suy giảm.”

(Nguồn: Trích trong Tuổi già và chuyện lái xe của nhà văn Huy Phương)

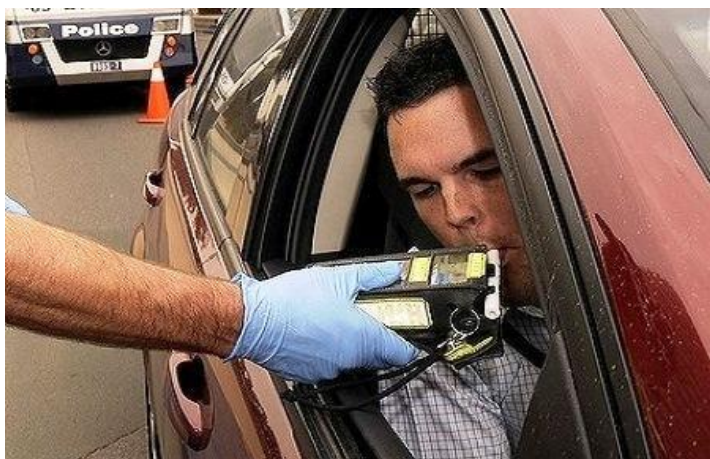
(cartoon :www.graphicsfactory.com)

Thật tình mà nói, người viết thuộc loại "chicken died", cho nên kể từ khi "xếp bút nghiên vui thú điền viên" nghỉ hưu ở nhà phụ trách việc nấu cơm cho ông xã và cháu nội ăn, người viết đã không dám lái xe đường trường xa lộ nữa, dù rằng khi còn đi làm, người viết nổi tiếng là "anh hùng xa lộ", lái xe ào ào ì ì đưa con đi học, đi chợ búa shopping "một mình một cõi" vì "chàng" phải làm hai "jobs" để kiếm tiền mua nhà, trả nợ nhà băng.

Bây giờ, cả hai chúng tôi đều nghỉ hưu ở nhà "bên anh cắt cỏ, bên nàng trồng hoa" cho nên khi cần "theo anh xuống phố ăn hàng ", tôi đã có chàng lái xe đẹp đưa nàng đi dung dăng dung dẻ với nhau rồi. Người viết chỉ lái quanh quẩn các chợ gần nhà với chiếc "xe cà tàng" của tôi để dễ dàng đậu xe vô cái rệt, de xe ra cái rẹt cho nhanh chứ không phải để ý cẩn thận, kỹ lưỡng như ông xã lái chiếc xe đẹp nhưng khó lái xe, khó đậu xe của chàng. Smile!

Một điều người viết cần xin lưu ý với quý thân hữu để cho "an toàn xa lộ" khi lái xe là bạn không nên nói chuyện nhiều hay chọc giận tài xế vì "chàng" sẽ mãi mê câu chuyện mà "quên đường đi lối về". Khi "chàng" lên cơn nóng giận, chàng sẽ lái nhanh quá tốc độ hay vượt đèn đỏ, hay quên ngừng ở bảng "Stop Sign" hoặc thắng gấp một cái rụp làm cho "nàng" hết hồn chơi, rất nguy hiểm đến tính mạng. Người viết đã từng có kinh nghiệm quý báu này rồi nên bây giờ xin được chia sẻ với bạn bè cẩn thận vẫn hơn. Smile!

Mời quý bạn đọc một câu chuyện vui dưới đây khi ông chồng lái xe quá tốc độ bị cảnh sát chặn lại dưới đây để rút kinh nghiệm nhé.

Chỉ nói khi say

Một viên cảnh sát chặn một xe chạy quá tốc độ, nói với người đàn ông lái xe:

- Máy radar ghi nhận ông chạy 80 miles một giờ.

Người đàn ông tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Lạ nhỉ, tôi gài "cruise control" cho xe của tôi chạy chỉ có 60 miles một giờ mà! Có lẽ máy radar của ông cần phải điều chỉnh lại cho chính xác đó!

Nghe ông ta nói vậy, bà vợ ngồi đan áo kế bên, mắt vẫn không rời chiếc áo đan dở, phán một câu đậm sau lưng chiến sĩ:

- Mình à, đừng có nói ầu. Xe mình làm quái gì có "cruise control"!

Người cảnh sát nheo mắt nhìn ông chồng, như có ý nói "hết chối nhé!", rồi rút cuốn sổ biên phạt từ túi ngực

ra, viết tờ giấy phạt. Người đàn ông quay sang nhìn vợ, rít lên:

- Bà làm ơn im cái miệng một chút có được không?!

Bà vợ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Cái máy dò radar trên xe của mình kê ra cũng tốt đấy chứ nhỉ! Nó kêu lên báo động là có cảnh sát, chỉ có điều mình không kịp giảm tốc độ nên mới bị chặn lại thế này...

Nghe bà ta nói vậy, viên cảnh sát liền viết thêm cái giấy phạt thứ hai vì "xử dụng máy dò radar bất hợp pháp"!

Thật là quá lắm! Ông chồng nghiến răng nói:

- Bà có cầm cái môm đi không hả?!!!

Viết xong tám giấy phạt, viên cảnh sát lại nhú mày nói:

- À, tôi thấy là ông cũng không đeo seat belt. Vi phạm này 75 đô tiền phạt.

Người đàn ông phân giải:

- Ông làm rồi, tôi có đeo trước khi bị ông chặn lại, nhưng tôi phải tháo nó ra để đưa tay ra túi quần sau lấy giấy tờ cho ông coi chứ!

Bà vợ vẫn bình thản và thật thà:

- Mình à, mình nói dối làm gì. Rõ ràng là hồi nãy mình không đeo seat belt mà. Thực ra, mình có bao giờ chịu đeo seat belt khi lái xe đâu.

Thế là viên cảnh sát lại viết tám giấy phạt thứ ba, trong lúc ông chồng gầm lên:

- Trời ơi là trời! Tại sao mụ không thể câm đi được một phút, hả!!!

Viên cảnh sát quay sang hỏi bà vợ:

- Ông ấy lúc nào cũng nói với bà như thế này à?

Quý vị sẵn sàng nghe câu trả lời của bà vợ chưa?

Bà ta chậm rãi trả lời:

- Không, ông ấy chỉ nói kiểu đó với tôi khi ông ấy say thôi...

(Sưu tầm trên net)

Nhưng quý ông chắc sẽ hài lòng với mẫu chuyện cười này trong khi quý bà thì lắc đầu là cái chắc. Smile!

Khi ông chồng trả đũa bà vợ

Đang làm món trứng cho bữa sáng, chợt cô vợ thấy anh chồng lao vào bếp hét toáng:

- Cẩn thận!

Cô vợ chưa kịp định thần, anh chồng đã hét tiếp:

- Cẩn thận, cho thêm chút bơ vào! Trời đất ơi, em đang nấu quá nhiều thứ cùng lúc đấy! Đảo cái chảo đi, đảo đi! Cần thêm bơ nữa, trời ạ, thế nào cũng bị dính vào chảo mà xem! Cẩn thận, cẩn thận! Anh đã bảo em rồi cơ mà! Em không bao giờ lắng nghe anh cả! Không bao giờ! Hết quả trứng đi nhanh lên! Em điên à, em bị làm sao đấy? Mà đừng quên cho muối. Em thì lúc nào cũng quên. Muối ấy, nhớ chưa?

Nín nhịn không được, cô vợ nổi cáu, chăm chăm nhìn chồng:

- Anh bị làm sao vậy? Anh nghĩ là em không biết rán mấy quả trứng à?

Anh chồng thản nhiên nhún vai đáp:

- Anh chỉ muốn cho em biết là anh cảm thấy thế nào khi anh lái xe mà có em ngồi cạnh....lái anh !!

CT [xu tâm...đúng]

Smile!

Mời xem youtube vui dưới đây cho quên cái nóng tháng Bảy, nóng quá trời năm nay nhé. Smile!

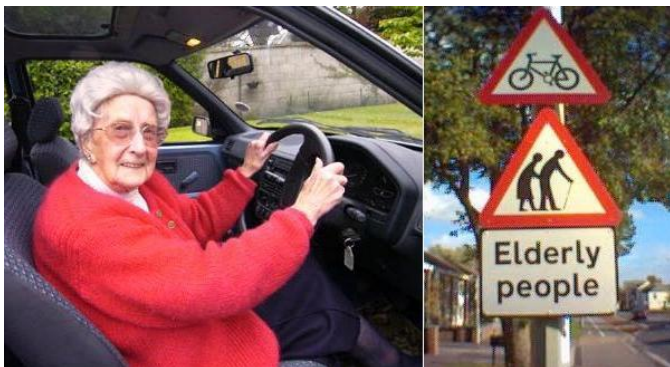
Grandmother did I really admire very funny

<https://www.youtube.com/watch?v=073m8GZs3LU>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của

mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 389-ORTB 792-8217)

TRÁCH NHỮNG CƠN MƯA

Tôi trách sao chiều nay mưa mau,
Đề phố kia giăng mắc giọt sầu,
Người về trong mưa trong hiu quạnh,
Chẳng biết trời còn mưa bao lâu.

Anh sẽ đi trên hè phố buồn,
Mưa hắt hiu qua mấy con đường,
Chiều dân vui. Phố đèn chưa thấp,
Mây trôi về đâu mây bốn phương?

Tôi trách sao chiều nay mưa rơi,
Cơn mưa làm ướt chỉ một người,
Làm sao che khuất trời mưa gió,
Để lúc anh về bớt lẻ loi.

Khi anh về một mình phố nhỏ,
Giọt mưa nào thấm lạnh trên vai,
Ai sẽ thấp cho anh ngọn lửa?
Sưởi ấm lòng anh trong phút giây.

Tôi trách sao chiều nay mưa bay,
Mưa thả xuống đời nỗi nhớ đây,
Mưa thả vào hồn anh trống vắng,
Lạnh lối đi về mưa có hay.

Khi anh về một mình phố hẹp,
Mưa than van giọt ngắn giọt dài,
Anh có nằm nghe mưa thao thức
Anh sẽ mơ gì trong đêm nay?

Xin mai mưa tạnh, mai mưa tạnh,
Và nơi ấy đẹp trời nắng lên,
Anh sẽ không về trong hiu quạnh,
Có nắng soi đôi mắt anh hiền.

Nguyễn thị Thanh Dương

Mong Cơn Mưa Hạ

Xin người đừng trách những cơn mưa
Đang vẫn vũ, u ám trời ban trưa
Người đi vội vã trên đường phố
Che dù... mưa hắt, ướt... khó ưa.

Xin người đừng trách mưa dai dẳng
Sũng đất, ngập đường, ngập lụt sông
Cản trở giao thông, đời phẳng lặng
Mây xám buồn, sấm chớp cơn dông.

Xin người đừng trách những cơn mưa
Làm thêm cô độc, nhớ chuyện xưa
Người đi, tình tuyệt, tim tan vỡ
Bơ vơ, lạnh lẽo... gọi ai thưa?

Mai một khi trời cơn nắng hạn
Cái nóng nung người, đốt cỏ cây
Vạn vật khô cằn, hằn vết nứt
Có cầu mưa xuống bớt đọa đầy.

Giọt mưa rửa sạch lớp bụi trần,
Đám cỏ hết vàng lại xanh ngần
Vạn vật hồi sinh, đầy nhựa sống
Chân trời tỏa sáng ánh cầu vồng.

Cơn mưa hạ mát đem cứu rỗi
Cho mắt môi mềm, tìm đến nhau
Cho đêm quyến luyến tình chăn gối
Cho mộng thêm dài, mãi ngàn sau.

Mong cơn mưa đến, hứng mưa rơi
Nguồn sống nhân loại đến từ trời
Cho quả địa cầu xanh tươi mãi
Cám ơn mưa hạ, mát tuyệt vời!

Phương Thúy